

Sygn. akt II AKa 383/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dariusz Malak

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Dorota Wróblewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora wykonującego zadania w Prokuraturze Regionalnej w Gdańsku Mariusza Marciniaka

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016r.

sprawy

A. G.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (ośmiokrotnie); art. 13 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (czterokrotnie); art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk (dwukrotnie); art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy, w zw. z art. 109 kk; art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 13 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy i art. 109 kk; art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk (czterokrotnie); art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (sześciokrotnie); art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk; art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk; art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. (pięciokrotnie); art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk;

L. G. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (siedmiokrotnie); art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (trzykrotnie); art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk (dwukrotnie); art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r.; art. 299 § 1 i 5 kk (dwukrotnie); art. 276 kk; art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r.;

D. S.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (dwukrotnie); art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk (dwukrotnie); art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk;

T. J.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk,

T. S.

oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (dziewięciokrotnie); art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. (pięciokrotnie); art. 299 § 1 i 5 kk (czterokrotnie); art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk; art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r.;

J. D.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (sześciokrotnie);

R. B.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 109 kk; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 kk;

K. W.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 109 kk (dwukrotnie);

S. G.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r.; art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk.;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku i obrońców oskarżonych: A. G., Ł. G. (1), D. S., T. J., T. S., J. D., R. B. i K. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt XIV K 293/11

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. D. i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, za wyjątkiem części, w jakiej postępowanie zostało umorzone (punkt XCIII wyroku),

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w punktach LXIV i CXIV rozstrzygnięcia o karze łącznej w stosunku do oskarżonego D. S. oraz o zaliczeniu na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,

2. w punktach II, III, IV i XLI ustala, że oskarżeni A. G. i Ł. G. (1) dopuścili się przypisanych czynów z inną ustaloną osobą, w miejsce J. D.,

3. eliminuje art. 109 k.k. z kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punktach XV, XVIII, XX, wyroku, a w pozostałych wypadkach powołania tego przepisu, w jego miejsce powołuje każdorazowo art. 113 k.k. zaś w miejsce sformułowania "środki płatnicze" przyjmuje każdorazowo „wartości dewizowe”,

4. uniewinnia D. S. od popełnienia czynu przypisanego w punkcie LVIII wyroku (punkt LVII aktu oskarżenia), a w punktach VI, XLIV, LXV eliminuje sformułowanie, że czyny tam opisane popełnione zostały przez oskarżonych A. G., Ł. G. (1) i T. J. wspólnie i w porozumieniu z D. S.,

5. w punktach X, XLVI, LIX ustala, że opisane czyny popełnione zostały przez oskarżonych A. G., Ł. G. (1) i D. S. w okresie od kwietnia/maja 2008 r. do listopada 2009 r.,

6. w punkcie LXII: ze wskazanych przestępstw popełnionych w warunkach ciągu eliminuje czyn zarzucany w punkcie LVII aktu oskarżenia i obniża oskarżonemu D. S. wymierzoną karę pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy, a grzywnę do 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

7. wymierzoną D. S. w punkcie LXIII nawiązkę obniża do 1500 (tysiąca pięciuset) złotych,

8. na podstawie 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone D. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i orzeka karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej D. S. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 21.02.2011 r. do 18.07.2011 r.

10. uchyla zawarte w punkcie CXVI wyroku rozstrzygnięcie o opłacie w stosunku do D. S.,

11. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętych przez oskarżonych z popełnienia przestępstwa w kwotach:

a. 22.900 (dwadzieścia dwa tysiące dziewięćset) złotych za ciąg przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanych T. S. w punkcie LXXXII wyroku i 19.960 (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt) złotych za ciąg przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanych T. S. w punkcie LXXXIV wyroku,

b. 56.620 (pięćdziesiąt sześć tysięcy sześćset dwadzieścia) złotych wobec D. S.,

c. 231.000 (dwieście trzydzieści jeden tysięcy) złotych wobec T. J.,

12. uchyla nawiązkę wymierzoną T. S. w punkcie LXXIV; obniża wymierzone oskarżonym nawiązki: T. S. w punkcie LXXXIII do 1500 (tysiąca pięciuset) złotych, w punkcie LXXXV do 500 (pięciuset) zł, T. J. w punkcie LXVI do 4000 (czterech tysięcy) złotych,

III. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej środków karnych w stosunku do oskarżonych K. W., A. G., Ł. G. (1) i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku,

IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. O. (Kancelaria Adwokacka w G.) i W. S. (Kancelaria Adwokacka w G.) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym A. G. i T. S.,

VI. zasądza od oskarżonego D. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje, a zwalnia go od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa,

I. zwalnia oskarżonych A. G., Ł. G. (1), T. S., R. B., K. W. i T. J. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża wydatkami tego postępowania w stosunku do tych oskarżonych oraz S. G. Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(...) **A. G. został** oskarżony o to, że:

I. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 250 gramów, w ten sposób, że nabył od J. K. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

II. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 750 gramów, w ten sposób, że nabył od J. K. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

III. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 3000 gramów, w ten sposób, że wraz z Ł. G. (1) nabył od J. K. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

IV. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że nabył od nieustalonych osób wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z Ł. G. (1) zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

V. w grudniu 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i J. D. oraz z R. P. i J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że nabył od J. D., R. P. i J. K. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z Ł. G. (1) zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

VI. w ostatnich dniach grudnia 2006 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i J. D. oraz z R. P. i J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że nabył od J. D., R. P. i J. K. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z Ł. G. (1) zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

VII. w okresie pomiędzy 01 a 14 stycznia 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i J. D. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że nabył od J. D., działającego w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z Ł. G. (1) zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

VIII. w styczniu 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i J. D. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że nabył od J. D., działającego w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z Ł. G. (1) zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

IX. w styczniu 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z J. D. i z R. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że podjął czynności zmierzające do nabycia od J. D. i R. P. wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, jednak zamierzonego celu, to jest nabycia konopi nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie J. D. i R. P. przez policję na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 13 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

X. w pierwszej połowie 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) oraz z M. S. (1), z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. i z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie „P.” /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wspólnie z Ł. G. (1) i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zaproponował nieustalonemu mężczyźnie o pseudonimie „P.”, wyjazd po konopie do M. S. (1) w Holandii, zorganizował ten wyjazd, nadzorował przewóz, a po przywiezieniu konopi do Wielkiej

Brytanii, wraz z Ł. G. (1) i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., odebrał je od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie „P.”,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XI. w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z T. J., D. S. i Ł. G. (1) oraz z M. S. (1) i z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że ustalał z kontrahentami szczegóły transakcji, dostaw i płatności i odbioru towaru, dostarczał konopie do przewiezienia, a także pomagał w ich ukryciu w kole zapasowym samochodu ciężarowego, którym T. J. przewoził je do miejsca przeznaczenia,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XII. latem 2007 roku, w Holandii i w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) oraz z M. S. (1) i z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii, przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z M. S. (1) i z nieustalonym mężczyzną o imieniu P., na terenie Holandii ustalił z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegóły transakcji, dostawy i płatności, a następnie, po przewiezieniu przez tego kierowcę wyżej wskazanej ilości środka odurzającego na teren Wielkiej Brytanii, działając z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. i z Ł. G. (1), odebrał od niego te konopie, a następnie razem z Ł. G. (1) i z nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zbył je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy, w zw. z art. 109 kk,

XIII. w drugiej połowie 2007 roku, w E., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej i z przebywającymi na terenie Wielkiej Brytanii, Ł. G. (1) i z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii, przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że ustalił z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegóły transakcji, dostawy i płatności, a następnie, wspólnie z kierowcą ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w samochodzie typu TIR, którym kierowca przewiózł te konopie do Wielkiej Brytanii, gdzie zostały odebrane przez Ł. G. (1) i P. P.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XIV. w drugiej połowie 2007 roku, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z D. S. przewiózł z E., w Holandii, do N., w Niemczech, znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 2000 gramów oraz haszyszu, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XV. w okresie od lata 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i z D. S. oraz z M. S. (1) i z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że ustalał z kontrahentami szczegóły transakcji, dostaw i płatności i odbioru towaru, dostarczał konopie do przewiezienia, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, a także pomagał w ich ukryciu w zbiorniku na gaz samochodu osobowego, którym D. S., przewoził je do miejsca przeznaczenia,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XVI. w okresie od lata 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Polsce, Holandii, Wielkiej Brytanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z D. S. i z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wielokrotnie przyjmował od D. S. na terenie Holandii środki płatnicze, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 50.000,00 funtów brytyjskich, stanowiącej równowartość kwoty nie mniejszej niż 226.500,00 złotych, otrzymane przez niego na terenie Wielkiej Brytanii od P. P., pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a także przekazywał te pieniądze D. S., w celu ich wywiezienia do Polski, gdzie w kantorach wymiany walut na terenie T. były wymieniane na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XVII. w pierwszej połowie 2008 roku, w Holandii i w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii, przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z M. S. (1), na terenie Holandii, ustalił z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegóły transakcji, dostawy i płatności, a nadto na terenie Wielkiej Brytanii, usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie transportu tych konopi, przez policję na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 13 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy i art. 109 kk,

XVIII. w drugiej połowie 2008 roku, w Z., w Holandii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonego w niniejszej sprawie T. S. oraz P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, polegającego na przewiezieniu przez T. S. i P. P. z Wielkiej Brytanii do Holandii środków płatniczych, w kwocie nie mniejszej niż 8.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 36.240,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a także wspólnie z Ł. G. (1) odebrał te pieniądze od T. S. i P. P.,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

XIX. w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonego w niniejszej sprawie T. S., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po dostarczeniu tych konopi przez M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ razem z T. S., ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), a następnie polecił T. S. przewiezienie ich z Holandii do Wielkiej Brytanii i przekazanie P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XX. w październiku 2008 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonego w niniejszej sprawie T. S., polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, pomógł T. S. ukryć je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), a następnie polecił T. S. przewiezienie ich z Holandii do Polski i przekazanie S. G.,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXI. w październiku 2008 roku, w Z., w Holandii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonych w niniejszej sprawie T. S. i S. G. oraz przez P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, polegającego na przewiezieniu przez T. S. z Wielkiej Brytanii do Polski i przekazaniu w G. S. G., otrzymanych od P. P. środków płatniczych, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 40.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 181.200,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

XXII. w okresie od jesieni 2008 roku, do lata 2009 roku, w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego, na co najmniej czterokrotnym zbyciu, w G., znacznej ilości środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów, w ten sposób, że polecił T. S. zbycie tych konopi J. M.,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XXIII. w grudniu 2008 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na wewnątrzspółnotowej dostawie, na własny użytek, środka odurzającego w postaci kokainy, o łącznej masie 10 gramów, w ten sposób, że polecił T. S. przywiezienie tej kokainy z Polski do Holandii,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXIV. w styczniu 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. i Ł. G. (1), polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu

znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że polecił T. S. przewiezienie tych konopi z Holandii do Polski i wydanie ich w G. Ł. G. (1),

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXV. na początku 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że spowodował dostarczenie tych konopi T. S., a następnie polecił mu ich przewiezienie z Holandii do Wielkiej Brytanii i przekazanie P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXVI. na początku 2009 roku, w Z., w Holandii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonych w niniejszej sprawie T. S. i Ł. G. (1) oraz przez P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, polegającego na przewiezieniu przez T. S. z Wielkiej Brytanii do Polski, otrzymanych od P. P. środków płatniczych, w kwocie nie mniejszej niż 30.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 135.900,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a także kierował wykonaniem czynu zabronionego, polegającego na przekazaniu Ł. G. (1) tych środków płatniczych, w celu wymienienia w kantorach wymiany walut na terenie T., gdyż przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

XXVII. na początku 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że spowodował dostarczenie tych konopi T. S., a następnie polecił T. S. przewiezienie ich z Holandii do Wielkiej Brytanii i przekazanie P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXVIII. na początku 2009 roku, w Z., w Holandii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonych w niniejszej sprawie T. S. i Ł. G. (1) oraz przez P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, polegającego na przewiezieniu przez T. S. z Wielkiej Brytanii do Polski, otrzymanych od P. P. środków płatniczych, w kwocie nie mniejszej niż 60.000,00 funtów brytyjskich, stanowiącej równowartość kwoty nie mniejszej niż 271.800,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a także kierował wykonaniem czynu zabronionego, polegającego na przekazaniu Ł. G. (1) tych środków płatniczych, w celu wymienienia w kantorach wymiany walut na terenie T., gdyż przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

XXIX. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonych w niniejszej sprawie T. S., R. B. i T. J., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu tych konopi przez M. S. (1), polecił T. S. i R. B. ukrycie ich w kole zapasowym samochodu ciężarowego, typu TIR, a następnie polecił T. J. zawiezienie wyżej wskazanych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXX. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S., Ł. G. (1) i D. S. oraz z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1), wspólnie z T. S., Ł. G. (1) i D. S., w Z., w Holandii, zapakował wyżej wskazaną ilość środka odurzającego do puszek po owocach, a następnie D. S. przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXXI. w pierwszej połowie 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że polecił T. S. ich ukrycie w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), a następnie ich przewiezienie z Holandii do Polski, po czym osobiście odebrał je w G.,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XXXII. w pierwszej połowie 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że polecił T. S. ich ukrycie w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), a następnie ich przewiezienie z Holandii do Polski i wydanie w E. R. B.,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XXXIII. w czerwcu 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu tych konopi przez T. S. od K. W., polecił T. S. przewiezienie ich z Holandii do Wielkiej Brytanii i przekazanie P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XXXIV. w drugiej połowie 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu tych konopi przez T. S. od K. W., polecił T. S. przewiezienie ich z Holandii do Wielkiej Brytanii i przekazanie P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XXXV. w dniach 01 i 02 listopada 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie 6295,03 grama, w ten sposób, że polecił T. S. ich ukrycie w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), a następnie ich przewiezienie z Holandii do Polski,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XXXVI. w dniach 01 i 02 listopada 2009 roku, w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. i P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, polegającego na przewiezieniu przez T. S. z Wielkiej Brytanii do Polski, otrzymanych od P. P. środków płatniczych, w kwocie 69.290,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 313.883,70 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn określony w art. 18 § 1 kk, w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk,

2) Ł. G. (1) został oskarżony o to, że:

XXXVII. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 250 gramów, w ten sposób, że udzielił A. G. pomocy w nabyciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego od J. K. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu zbycia tych konopi nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 18 § 3 kk, w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXXVIII. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 3000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od J. K. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XXXIX. w drugiej połowie 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od nieustalonych osób wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XL. w grudniu 2006 roku, w B., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z J. D. oraz z R. P. i J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych

niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od J. D., R. P. i J. K. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLI. w ostatnich dniach grudnia 2006 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z J. D. oraz z R. P. i J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od J. D., R. P. i J. K. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLII. w okresie pomiędzy 01 a 14 stycznia 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i J. D. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od J. D., działającego w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLIII. w styczniu 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i J. D. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wraz z A. G. nabył od J. D., działającego w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLIV. w pierwszej połowie 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz z M. S. (1) i z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. i nieustalonym mężczyzną o pseudonimie „P.” /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wspólnie z A. G. i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zaproponował nieustalonemu mężczyźnie o pseudonimie „P.”, wyjazd po konopie do M. S. (1) w Holandii, zorganizował ten wyjazd, nadzorował przewóz, a po przywiezieniu konopi do Wielkiej Brytanii, wraz z A. G. i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., odebrał je od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie „P.”,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLV. w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J. i D. S. oraz z M. S. (1) i

z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że pomagał w ukryciu tych konopi w kole zapasowym samochodu ciężarowego, dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, a także na terenie Anglii odbierał to koło z ukrytymi konopiami, po ich przewiezieniu przez T. J. do miejsca przeznaczenia,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XLVI. latem 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że po przewiezieniu przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej, wyżej wskazanej ilości środka odurzającego na teren Anglii, wraz z A. G. i nieustalonym mężczyzną o imieniu P. nabył od mężczyzny narodowości holenderskiej wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, po czym wraz z A. G. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLVII. w drugiej połowie 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz z nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej i z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że po uzgodnieniu przez A. G. z nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej sposobu dostawy i po ukryciu w samochodzie typu TIR, przez A. G. i tego mężczyznę, na terenie Holandii, wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, wspólnie z P. P. odebrał te konopie na terenie Wielkiej Brytanii, po czym wraz z P. P. zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XLVIII. w okresie od lata 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i D. S. oraz z M. S. (1) i P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że pomagał w ukryciu tych konopi do zbiornika na gaz samochodu osobowego, pomagał w wypakowaniu ich z tego zbiornika, a także odbierał ten środek odurzający od D. S. po wykonaniu przewozu do miejsca przeznaczenia,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

XLIX. w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. i T. S. oraz z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie z A. G. przyjął od T. S. i P. P. środki płatnicze, w kwocie 8.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość

kwoty nie mniejszej niż 36.240,00 złotych, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

L. w styczniu 2009 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S. i A. G., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że bezpośrednio po przywiezieniu przez T. S. z Holandii do Polski wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, odebrał te konopie od T. S.,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LI. na początku 2009 roku, w G., działając na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z przebywającym za granicą P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od T. S. środki płatnicze, w kwocie nie mniejszej niż 30.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 135.900,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

LII. na początku 2009 roku, w G., działając na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z przebywającym za granicą P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od T. S. środki płatnicze, w kwocie nie mniejszej niż 60.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 271.800,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

LIII. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. i D. S. oraz z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1), wspólnie z T. S., A. G. i D. S., w Z., w Holandii, zapakował wyżej wskazaną ilość środka odurzającego do puszek po owocach, a następnie D. S. przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LIV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 11 stycznia 2010 roku, w G., ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w postaci dowodu osobistego M. K., ser. (...), wyd. 09.11.2004 r., przez Burmistrza Miasta T.,

tj. o czyn określony w art. 276 kk,

LV. w dniu 11 stycznia 2010 roku w G., posiadał susz konopi innych niż włókniste, o masie 1,114 grama,

tj. o czyn określony w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

3) D. S. został oskarżony o to, że:

LVI. w drugiej połowie 2007 roku, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. przewiózł z E., w Holandii, do N., w Niemczech, znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 2000 gramów oraz haszyszu, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LVII. w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J. i Ł. G. (1) oraz z M. S. (1) i z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że pomagał w ukryciu tych konopi w kole zapasowym samochodu ciężarowego, dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, a także na terenie Anglii odbierał to koło z ukrytymi konopiami, po ich przewiezieniu przez T. J. do miejsca przeznaczenia,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

LVIII. w okresie od lata 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z Ł. G. (1) oraz z M. S. (1) i z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, jako kierowca samochodu osobowego, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że przewoził susz konopi innych niż włókniste ukryty w zbiorniku na gaz prowadzonego przez niego samochodu osobowego, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk,

LIX. w okresie od lata 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Polsce, Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie przewoził środki płatnicze, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 50.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 226.500,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a następnie na terenie Holandii przekazywał te pieniądze A. G., a także przewoził do Polski, gdzie w kantorach wymiany walut na terenie T. wymieniał je na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk,

LX. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. i Ł. G. (1) oraz z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1), wspólnie z A. G., T. S. i Ł. G. (1), w Z., w Holandii, zapakował wyżej wskazaną ilość środka odurzającego do puszek po owocach, a następnie przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

4) T. J. został oskarżony o to, że:

LXI. w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., Ł. G. (1), D. S., T. S. i z R. B. oraz z M. S. (1) i z P. P. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w przewożeniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że pomiędzy Holandią, a Wielką Brytanią, jako kierowca samochodu ciężarowego typu TIR, przewoził susz konopi innych niż włókniste, ukryty w kole zapasowym prowadzonego pojazdu,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk,

5) T. S. został oskarżony o to, że:

LXII. w drugiej połowie 2008 roku, w Wielkiej Brytanii, Holandii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając na polecenie A. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i z P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wspólnie z P. P. przewiózł środki płatnicze, w łącznej kwocie 8.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 36.240,00 złotych, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a następnie przekazał je A. G. i Ł. G. (1),

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 109 kk,

LXIII. w drugiej połowie 2008 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i z T. J. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z A. G. i Ł. G. (1), zapakował wyżej wskazaną ilość środka odurzającego do koła zapasowego samochodu ciężarowego, typu TIR, którym T. J. zawiózł wyżej wskazane konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXIV. w drugiej połowie 2008 roku, w G., działając w bliżej nieustalonych dniach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na polecenie A. G., dwukrotnie przekazał S. G. środki płatnicze, każdorazowo w kwocie 5.000,00 funtów brytyjskich, to jest łącznie 10.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 45.300,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci

suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk,

LXV. w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że w miejscowości Z. w Holandii, po dostarczeniu wyżej wskazanych konopi przez M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wspólnie z A. G. ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), po czym wraz z nieustalonym mężczyzną, ps. „S.” /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXVI. w październiku 2008 roku, w Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wspólnie z A. G. ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Polski i w G. przekazał je S. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXVII. w październiku 2008 roku, w G., działając na polecenie A. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazał S. G. środki płatnicze, w kwocie nie mniejszej niż 30.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 135.900,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

LXVIII. w okresie od jesieni 2008 roku, do lata 2009 roku w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej czterokrotnie uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów, w ten sposób, że zbył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego J. M.,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 12 kk,

LXIX. w grudniu 2008 roku, na trasie pomiędzy Polską, a Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy do A. G. środka odurzającego w postaci kokainy, o łącznej masie 10 gramów, w ten sposób, że przewiózł tę kokainę z Polski do Holandii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXX. w styczniu 2009 roku, w Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wspólnie z A. G. ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Polski i w G. przekazał je Ł. G. (1),

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXXI. na początku 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że w miejscowości Z. w Holandii, po otrzymaniu od nieustalonej osoby wyżej wskazanych konopi, ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXII. na początku 2009 roku, w G., działając na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z przebywającym za granicą P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazał Ł. G. (1) środki płatnicze, w kwocie nie mniejszej niż 30.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 135.900,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

LXXIII. na początku 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że w miejscowości Z. w Holandii, po otrzymaniu od nieustalonej osoby wyżej wskazanych konopi, ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXIV. na początku 2009 roku, w G., działając na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z przebywającym za granicą P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazał Ł. G. (1) środki płatnicze, w kwocie nie mniejszej niż 60.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 271.800,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

LXXV. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i T. J., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z M. S. (1) ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w kole zapasowym samochodu ciężarowego, typu TIR, którym T. J. przewiózł wyżej wskazane konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXVI. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), R. B. i T. J., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z M. S. (1) i R. B., ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w kole zapasowym samochodzie ciężarowym, typu TIR, którym T. J. przewiózł wyżej wskazane konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXVII. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. G., Ł. G. (1), D. S. i M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez M. S. (1), wespół z A. G., Ł. G. (1) i D. S., w Z., w Holandii, zapakował wyżej wskazaną ilość środka odurzającego do puszek po owocach, a następnie D. S. przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXVIII. w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), przewiózł te konopie z Holandii do Polski, gdzie w G. przekazał je A. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXXIX. w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), przewiózł te konopie z Holandii do Polski, gdzie w E. przekazał je R. B.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXXX.w czerwcu 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z K. W., na polecenie A. G. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że w miejscowości E. w Holandii, po otrzymaniu od K. W. wyżej wskazanych konopi, ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXI.w drugiej połowie 2009 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z K. W., na polecenie A. G. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że w miejscowości E. w Holandii, po otrzymaniu od K. W. wyżej wskazanych konopi, ukrył je w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), po czym przewiózł te konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je P. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXII.w dniach 01 i 02 listopada 2009 roku, w Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na polecenie A. G., uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie 6295,03 gramów, w ten sposób, że po ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), przewiózł te konopie z Holandii do Polski, po czym został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w S.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

LXXXIII.w dniach 01 i 02 listopada 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, Holandii, Polsce i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając na polecenie A. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu P. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przewiózł z Wielkiej Brytanii do Polski środki płatnicze, w łącznej kwocie 69.290,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 313.883,70 złotych, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, po czym został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w S.,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk,

6) J. D., został oskarżony o to, że:

LXXXIV.w drugiej połowie 2006 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii, do L. w Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wspólnie z R. P. ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał te konopie J. K.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXV. w grudniu 2006 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. P., J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ oraz z A. G., uczestniczył w przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii do B. w Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że wspólnie z R. P. ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie z R. P. przewiózł do L. w Wielkiej Brytanii, gdzie spotkali się z J. K., wspólnie, z którym przewieźli te konopie do B. w Wielkiej Brytanii, gdzie przekazali je A. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXVI. w ostatnich dniach grudnia 2006 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. P., J. K. /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ oraz z A. G., uczestniczył w przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii, do P. w Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że na polecenie J. K., wspólnie z R. P. ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł te konopie do P. do Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je A. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXVII. w okresie pomiędzy 01 a 14 stycznia 2007 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ i z A. G. uczestniczył w przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od M. S. (1) wyżej wskazanej ilości środka odurzającego ukrył te konopie w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł je do P. w Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je A. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXVIII. w styczniu 2007 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ i z A. G. uczestniczył w przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od M. S. (1) wyżej wskazanej ilości środka odurzającego ukrył te konopie w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł je do P. w Wielkiej Brytanii, gdzie przekazał je A. G.,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

LXXXIX. w styczniu 2007 roku, w Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. P. /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ i z A. G. uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że na zamówienie A. G., wspólnie z R. P. ukrył wyżej wskazaną ilość środka

odurzającego w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł do Wielkiej Brytanii, gdzie po wjechaniu na terytorium Wielkiej Brytanii został zatrzymany przez Policję brytyjską,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

7) R. B., został oskarżony o to, że:

XC. w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, T. S., T. J. i A. G., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że wspólnie z M. S. (1) i T. S., działającym na polecenie A. G., ukrył wyżej wskazaną ilość środka odurzającego w kole zapasowym samochodu ciężarowego, typu TIR, którym T. J. przewiózł wyżej wskazane konopie z Holandii do Wielkiej Brytanii, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po uprzednim odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, z dnia 19.09.2005 r., sygn. III K 245/05, w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, którą odbywał w okresie: od 22.12.2004 r., do 06.04.2007 r., gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 109 kk,

XCI. w pierwszej połowie 2009 roku, w E., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6 kilogramów, w ten sposób, że bezpośrednio po przywiezieniu przez T. S. z Holandii do Polski wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, odebrał te konopie od T. S., w celu dalszej dystrybucji, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po uprzednim odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, z dnia 19.09.2005 r., sygn. III K 245/05, w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, którą odbywał w okresie: od 22.12.2004 r., do 06.04.2007 r., gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 64 § 1 kk,

8) K. W., został oskarżony o to, że:

XCII. w czerwcu 2009 roku, w E., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że w miejscowości E. w Holandii przekazał T. S. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, który T. S. ukrył w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

XCIII. w drugiej połowie 2009 roku, w E., w Holandii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że w miejscowości E. w Holandii przekazał T. S. wyżej wskazaną ilość środka odurzającego, który T. S. ukrył w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiózł do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn określony w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./, w zw. z art. 109 kk,

9) S. G. został oskarżony o to, że:

XCIV. w październiku 2008 roku, w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że bezpośrednio po przywiezieniu przez T. S. z Holandii do Polski wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, odebrał te konopie od T. S.,

tj. o czyn określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z 29 lipca 2005 r. /Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm./,

XCV. w październiku 2008 roku, w G., działając w bliżej nieustalonych dniach, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie przyjął od T. S. środki płatnicze, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 40.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 181.200,00 złotych, to jest odpowiednio:

a. 30.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 135.900,00 złotych,

b. 5.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 22.650,00 złotych,

c. 5.000,00 funtów brytyjskich, stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 22.650,00 złotych,

które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a przewiezienie funtów brytyjskich do Polski miało na celu wymienienie ich w kantorach wymiany walut na terenie T. na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

tj. o czyn określony w art. 299 § 1 i 5 kk, w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2015r. sygn. akt XIV K 293/11 Sąd Okręgowy w Gdańsku:

I. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. I, II, III, IV oskarżenia z tym ustaleniem, iż z ich opisu eliminuje zwrot „o przeciwdziałaniu narkomanii”, zaś w odniesieniu do czynów z pkt. I, II i III, iż oskarżony nabył środek odurzający w postaci suszu konopi innych niż włókniste od innej ustalonej osoby, czyny te zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

II. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. V i VI oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), J. D. oraz innymi ustalonymi osobami, z opisu tych czynów eliminuje zwrot „o przeciwdziałaniu narkomanii”, zaś w odniesieniu do czynu z pkt. VI ustala, iż został on popełniony w drugiej połowie grudnia 2006 r., czyny te zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

III. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. VII i VIII oskarżenia z tym ustaleniem, iż J. D. działał w porozumieniu z inną ustaloną osobą, z opisu tych czynów eliminuje zwrot „o przeciwdziałaniu narkomanii”, nadto z opisu czynu z pkt. VIII eliminuje zwroty o działaniu wspólnym i w porozumieniu z Ł. G. (1), czyny te zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

IV. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. IX oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z J. D. i inną ustaloną osobą, z opisu tego czynu eliminuje zwrot „o

przeciwdziałaniu narkomanii”, czyn ten zakwalifikował z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

V. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. X oskarżenia uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) oraz innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po uprzednim wraz z Ł. G. (1) i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zaproponowaniu nieustalonemu mężczyźnie o pseudonimie „P.”, wyjazdu po konopie do innej ustalonej osoby w Holandii, następnie przywiezieniu konopi do Wielkiej Brytanii, wraz z Ł. G. (1) i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., odebrał je od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie „P.” celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

VI. oskarżonego A. G. w ramach czynów zarzuconych mu w pkt. XI i XXIX oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2007 roku do listopada 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z T. J., D. S., Ł. G. (1), T. S., R. B. oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim ustaleniu przez A. G. z kontrahentami szczegółów transakcji, dostaw i płatności oraz odbioru towaru, dostarczeniu konopi do przewiezienia, pomocy w ich ukryciu w kole zapasowym samochodu ciężarowego, a następnie ich przewiezieniu przez T. J. z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. J. przekazywał je A. G. oraz innym osobom celem wprowadzenia ich do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

VII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XII oskarżenia uznał za winnego tego, że latem 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) oraz innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim, wespół z dwiema innymi osobami, na terenie Holandii ustaleniu z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegółów transakcji, dostawy i płatności, a następnie po przewiezieniu przez tego kierowcę wyżej wskazanej ilości środka odurzającego na teren Wielkiej Brytanii, działając z nieustalonym mężczyzną o imieniu P. i z Ł. G. (1), odebrał od niego te konopie, po czym razem z Ł. G. (1) i z nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zbył je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

VIII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XIII oskarżenia uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2007 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej i z przebywającymi na terenie Wielkiej Brytanii - Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim ustaleniu przez A. G. z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegółów transakcji, dostawy i płatności, wspólnym z kierowcą ukryciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w samochodzie typu TIR, przewiezieniu tych konopi do Wielkiej Brytanii, Ł. G. (1) oraz inna ustalona osoba odebrali je celem wprowadzenia do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

IX. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XIV oskarżenia uznał za winnego tego, że na przełomie września i października 2007 roku, w N., w Niemczech, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z D. S., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 2000 gramów oraz haszyszu, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów, w ten sposób, iż po przewiezieniu ich z E. w Holandii, do N., w Niemczech, przekazał je nieustalonemu mężczyźnie celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

X. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XV oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od około października 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), D. S. oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim ustaleniu przez A. G. z kontrahentami szczegółów transakcji, dostaw i płatności oraz odbioru towaru, dostarczeniu konopi do przewiezienia, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, pomocy w ich ukryciu w zbiorniku na gaz samochodu osobowego, a następnie przewiezieniu ich przez D. S. z Holandii do Wielkiej Brytanii, D. S. przekazywał je innym osobom celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XI. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XVI oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w okresie od około października 2007 r. do listopada 2009 r. oraz oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. S. oraz inną ustaloną osobą, czyn ten zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk i art. 109 kk i za to skazuje go, zaś przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk oraz art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt. 3 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XVII oskarżenia uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2008 roku, w Holandii i w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, na terenie Wielkiej Brytanii usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów w ten sposób, że po uprzednim wespół z inną ustaloną osobą, na terenie Holandii, ustaleniu z kierowcą – nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej – szczegółów transakcji, dostawy i płatności, przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii, przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej wskazanych konopi, zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie transportu tych konopi, przez policję na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XIII. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XVIII oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z T. S. oraz inną ustaloną osobą, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XIV. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XIX oskarżenia uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii i w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po

dostarczeniu na terenie Holandii tych konopi przez inną ustaloną osobę /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ wspólnym z T. S. ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...), a następnie poleceniu T. S. przewiezienia ich z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. S. na polecenie A. G. przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XV. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XX oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w Holandii oraz w Polsce oraz ustala, że konopie dostarczyła inna ustalona osoba, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XVI. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXI oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w drugiej połowie 2008 r, oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nadto kierował wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonych w niniejszej sprawie T. S. i S. G. oraz inną ustaloną osobę, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XVII. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXII oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w Holandii oraz w Polsce, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazuje go,

XVIII. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXIII oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w Holandii i Polsce, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 109 kk i za to skazuje go, zaś przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na mocy art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (dwadzieścia) złotych,

XIX. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyn z pkt. XXXIII nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych,

XX. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXIV oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w Holandii i w Polsce, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXI. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXV oskarżenia uznał za winnego tego, że na początku 2009 roku, w Holandii oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po uprzednim zorganizowaniu dostawy tych konopi T. S., poleceniu mu ich przewiezienia z Holandii do Wielkiej Brytanii, polecił T. S. przekazanie ich na terenie Wielkiej Brytanii innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. (w brzmieniu nadanym ustawą Dz.U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXII. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXVI z tym ustaleniem, iż oskarżony kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. i Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobę, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXIII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXVII oskarżenia uznał za winnego tego, że na początku 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii działając wbrew przepisom ustawy, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po uprzednim spowodowaniu dostarczenia tych konopi T. S., poleceniu T. S. przewiezienia ich z Holandii do Wielkiej Brytanii, polecił mu przekazanie ich na terenie Wielkiej Brytanii innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXIV. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXVIII z tym ustaleniem, iż oskarżony kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. i Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobę, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXV. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXX oskarżenia uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. S., Ł. G. (1) i D. S. oraz z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim dostarczeniu konopi przez inną ustaloną osobę, wspólnie z T. S., Ł. G. (1) i D. S., w Z., w Holandii, zapakowaniu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego do puszek po owocach, przewiezieniu przez D. S. tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, D. S. przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXVI. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. XXXI i XXXII, z tym ustaleniem odnośnie czynu z pkt. XXXII, iż T. S. nie mniej niż 1.000 gramów suszu konopi innych niż włókniste po ich przewiezieniu do Polski przekazał A. G., zaś 5.000 gramów wskazanego suszu, na polecenie A. G. przekazał R. B., czyny te zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) i za to skazał go,

XXVII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXXIII oskarżenia uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 roku, w G. oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu tych konopi przez T. S. od K. W., przewiezieniu ich przez T. S. z Holandii do Wielkiej Brytanii, polecił mu ich przekazanie na terenie Wielkiej Brytanii innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXVIII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXXIV oskarżenia uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2009 roku, w G. oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S., polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu tych konopi przez T. S. od K. W., przewiezieniu ich przez T. S. z Holandii do Wielkiej Brytanii, polecił mu ich przekazanie na terenie Wielkiej Brytanii innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XXIX. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXV, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) i za to skazał go,

XXX. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXVI z tym ustaleniem, iż oskarżony kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. S. oraz inną ustaloną osobę, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk i za to skazał go,

XXXI. uznając, iż czyny z pkt. I-XV, XVII, XXIX i XXX zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk oraz art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt. 4 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. karę 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XXXII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. I-XV, XVII, XXIX i XXX nawiązkę w kwocie 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych,

XXXIII. uznając, iż czyny z pkt. XIX, XXII, XXV, XXVII, XXXIII i XXXIV zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk oraz art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt. 4 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. karę 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XXXIV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. XIX, XXII, XXV, XXVII, XXXIII i XXXIV nawiązkę w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych,

XXXV. uznając, iż czyny z pkt. XX, XXIV, XXXI, XXXII i XXXV zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk oraz art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt. 2 kk, na mocy art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. karę 2 (dwa) lata i 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XXXVI. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. XX, XXIV, XXXI, XXXII i XXXV nawiązkę w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych,

XXXVII. uznając, iż czyny z pkt. XVIII, XXI, XXVI, XXVIII i XXXVI zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk oraz art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt. 3 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XXXVIII. na mocy art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu A. G. karę łączną 4 (cztery) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XXXIX. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXVII z tym ustaleniem, że: z jego opisu eliminuje zwrot: „o przeciwdziałaniu narkomanii”, nadto, że oskarżony udzielił pomocy A. G. w nabyciu środka odurzającego od innej ustalonej osoby, czyn ten kwalifikuje z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to na

mocy wskazanych przepisów skazuje go, zaś przy zastosowaniu art. 19 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XL. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego Ł. G. (1) na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyn z pkt. XXXVII nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych,

XLI. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLVI z tym ustaleniem, iż z ich opisów eliminuje zwrot: „o przeciwdziałaniu narkomanii”, odnośnie czynu z pkt. XXXVIII ustala, że oskarżony nabył środek odurzający od innej ustalonej osoby, odnośnie czynów z pkt. XL i XLI, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. G., J. D. oraz innymi ustalonymi osobami i dodatkowo odnośnie czynu z pkt. XLI, że został on popełniony w drugiej połowie grudnia 2006 r., odnośnie czynu z pkt. XLII, że oskarżony nabył środki odurzające od J. D. działającego w porozumieniu z inną ustaloną osobą, czyny te zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XLII. oskarżonego Ł. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XLIII,

XLIII. oskarżonego Ł. G. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XLIV oskarżenia uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2007 roku, w P., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po uprzednim wespół z A. G. i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., zaproponowaniu nieustalonemu mężczyźnie o pseudonimie „P.”, wyjazdu po konopie do ustalonej osoby w Holandii, zorganizowaniu tego wyjazdu, nadzorowaniu przewozu, po przywiezieniu konopi do Wielkiej Brytanii, wraz z A. G. i nieustalonym mężczyzną o imieniu P., odebrał je od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie „P.” celem ich sprzedaży, czyn ten kwalifikuje z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazuje go,

XLIV. oskarżonego Ł. G. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XLV oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J. i D. S. oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że pomagał w ukryciu tych konopi w kole zapasowym samochodu ciężarowego oraz dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, po czym po przewiezieniu przez T. J. do miejsca przeznaczenia konopi, na terenie Anglii, Ł. G. (1) a także inne osoby odbierali od T. J. to koło z ukrytymi w nim konopiami, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XLV. oskarżonego Ł. G. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XLVII oskarżenia uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że po uzgodnieniu przez A. G. z nieustalonym mężczyzną narodowości holenderskiej sposobu dostawy i po ukryciu w samochodzie typu TIR, przez A. G. i tego mężczyznę na terenie Holandii, wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, wespół z inną ustaloną osobą odebrał te konopie na terenie Wielkiej Brytanii, po czym wraz z tą osobą zbył te konopie nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował

z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XLVI. oskarżonego Ł. G. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XLVIII uznał za winnego tego, że w okresie od około października 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i D. S. oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że pomagał w ukryciu tych konopi do zbiornika na gaz samochodu osobowego na terenie Holandii, pomagał w wypakowaniu ich z tego zbiornika po ich przewiezieniu do Anglii a także w celu dalszej sprzedaży odbierał ten środek odurzający od D. S. po wykonaniu przewozu do miejsca przeznaczenia, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XLVII. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XLIX z tym ustaleniem, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. oraz inną ustaloną osobą, czyn ten zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XLVIII. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. L, który zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) i za to skazał go,

XLIX. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. LI i LII z tym ustaleniem, iż oskarżony działał na polecenie A. G. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, czyny te zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk i za to skazał go,

L. oskarżonego Ł. G. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LIII uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. i D. S. oraz z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez ustaloną osobę, wespół z T. S., A. G. i D. S., w Z., w Holandii, zapakowaniu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego do puszek po owocach, przewiezieniu przez D. S. tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, D. S. przekazał je innej ustalonej osobie celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LI. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LIV i za to na mocy art. 276 kk skazał go na karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności,

LII. oskarżonego Ł. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LV z tym ustaleniem, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi, czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) i za to na mocy art. 62 ust. 3 cyt. ustawy skazał go na karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności,

LIII. uznając, iż czyny z pkt. XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIV, XLV, XLVI, XLVII, XLVIII, L i LIII zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu Ł. G. (1) karę 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności oraz 340 (trzysta czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LIV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzeka od oskarżonego Ł. G. (1) na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIV, XLV, XLVI, XLVII, XLVIII, L i LIII nawiązkę w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

LV. uznając, iż czyny z pkt. XLIX, LI i LII zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonego Ł. G. (1) na karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LVI. na mocy art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk łączy orzeczone wyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu Ł. G. (1) karę łączną 7 (siedem) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LVII. oskarżonego D. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LVI uznał za winnego tego, że na przełomie września i października 2007 r. w N., w Niemczech, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 2000 gramów oraz haszyszu, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów w ten sposób, iż po przewiezieniu ich z E., w Holandii, do N., w Niemczech, wraz z A. G. przekazał je nieustalonemu mężczyźnie celem sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LVIII. oskarżonego D. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LVII uznał za winnego tego, że w okresie od około października 2007 r. do listopada 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J., Ł. G. (1) oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 18 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 360 kilogramów, w ten sposób, że w celu wprowadzenia tych konopi do obrotu na terenie Wielkiej Brytanii przez ustaloną osobę, pomagał w ich ukryciu w kole zapasowym samochodu ciężarowego, dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, a także po przewiezieniu ich z Holandii do Wielkiej Brytanii przez T. J., odbierał to koło z ukrytymi konopiami, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LIX. oskarżonego D. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LVIII uznał za winnego tego, że w okresie od około października 2007 roku do listopada 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z Ł. G. (1) oraz innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że po przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii suszu konopi innych niż włókniste ukrytych w zbiorniku na gaz prowadzonego przez niego samochodu osobowego, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, przekazywał je innym osobom celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LX. oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LIX oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w okresie od około października 2007 r do listopada 2009 r. a oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz inną ustaloną osobą, czyn ten zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy tych przepisów skazuje go, zaś przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 §

1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXI. oskarżonego D. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LX uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. i Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez ustaloną osobę, wespół z A. G., T. S. i Ł. G. (1), w Z., w Holandii, zapakowaniu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego do puszek po owocach, przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je ustalonej osobie celem sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXII. uznając, iż czyny z pkt. LVI, LVII, LVIII i LX zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu D. S. karę 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 340 (trzysta czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXIII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego D. S. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. LVI, LVII, LVIII, LX nawiązkę w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

LXIV. na mocy art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk łączy orzeczone wyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu D. S. karę łączną 6 (sześć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 (czteryście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXV. oskarżonego T. J. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXI uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2007 roku, do listopada 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., Ł. G. (1), D. S., T. S., R. B. oraz innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kilogramów, w ten sposób, że po przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii przez niego jako kierowcy samochodu ciężarowego typu TIR, suszu konopi innych niż włókniste, ukrytych w kole zapasowym pojazdu, przekazywał je innym osobom celem wprowadzenia do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go, zaś przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXVI. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego T. J. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyn z pkt. LXI nawiązkę w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

LXVII. oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXII oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony działał na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobą, czyn ten zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXVIII. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXIII uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1) i z T. J. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że po wspólnym z A. G. i Ł. G. (1) zapakowaniu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego do koła zapasowego samochodu ciężarowego typu TIR i przewiezieniu przez T. J. wyżej wskazanych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. J. przekazał je innej osobie celem wprowadzenia ich do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXIX. oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. LXIV, LXVII, LXXII, LXXIV i LXXXIII oskarżenia, z tym ustaleniem odnośnie czynów z pkt. LXXII, LXXIV i LXXXIII, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu m.in. z przebywającą za granicą inną ustaloną osobą, czyn z pkt. LXIV zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk, zaś czyny z pkt. LXVII, LXXII, LXXIV i LXXXIII kwalifikuje z art. 299 § 1 i 5 kk i za to skazał go,

LXX. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXV uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2008 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G., uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po dostarczeniu na terenie Holandii wyżej wskazanych konopi przez inną ustaloną osobę /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, wspólnym z A. G. ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu osobowego i wspólnym z nieustalonym mężczyzną, ps. „S.” /wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXI. oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. LXVI, LXX, LXXVIII, LXXIX i LXXXII z tym ustaleniem odnośnie czynu z pkt. LXVI, iż susz konopi został oskarżonemu dostarczony przez inną ustaloną osobę, zaś odnośnie czynu z pkt. LXXIX, iż T. S. po przewiezieniu do Polski przekazał R. B. 5.000 gramów suszu konopi innych niż włókniste, zaś 1.000 gramów w/w konopi przekazał A. G., czyny te zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn.zm.) i za to skazał go,

LXXII. oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXVIII oskarżenia, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 kk i za to skazał go,

LXXIII. oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXIX oskarżenia, czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXXIV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego T. S. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyn z pkt. LXIX nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych,

LXXV. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXI uznał za winnego tego, że na początku 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po otrzymaniu od nieustalonej osoby wyżej wskazanych konopi na terenie Holandii, ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...), przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej

Brytanii, przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXVI. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXIII uznał za winnego tego, że na początku 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 9500 gramów, w ten sposób, że po otrzymaniu na terenie Holandii od nieustalonej osoby wyżej wskazanych konopi, ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...) i przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXVII. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXV uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z T. J. oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że po wspólnym z inną ustaloną osobą ukryciu na terenie Holandii wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w kole zapasowym samochodzie ciężarowego typu TIR, przewiezieniu tych konopi przez T. J. z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. J. przekazał je innej osobie celem wprowadzenia ich do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXVIII. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXVI uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, na polecenie A. G., wspólnie i w porozumieniu z R. B., T. J. oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że po wspólnym z R. B. oraz inną ustaloną osobą ukryciu na terenie Holandii wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w kole zapasowym samochodzie ciężarowego typu TIR, przewiezieniu tych konopi przez T. J. z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. J. przekazał je innej osobie celem wprowadzenia ich do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXIX. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXVII uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Z., w Holandii oraz w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G., Ł. G. (1), D. S. oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez ustaloną osobę na terenie Holandii, wspólnym z A. G., Ł. G. (1) i D. S. zapakowaniu ich do puszek po owocach i przewiezieniu przez D. S. tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, D. S. przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXX. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXX uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z K. W., na polecenie A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że po otrzymaniu od K. W. wyżej wskazanych konopi w miejscowości E. w Holandii, ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodzie V. (...) i przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXXI. oskarżonego T. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXI uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z K. W., na polecenie A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po otrzymaniu od K. W. wyżej wskazanych konopi w miejscowości E. w Holandii, ukryciu ich w przerobionym zbiorniku gazowym samochodu V. (...) i przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ celem ich sprzedaży, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXXII. uznając, iż czyny z pkt. LXIII, LXV, LXVIII, LXXI, LXXIII, LXXV, LXXVI, LXXVII, LXXX, LXXXI zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk, art. 60 § 3 kk zw. z art. 60 § 6 pkt. 4 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu T. S. karę 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXXXIII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego T. S. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. LXIII, LXV, LXVIII, LXXI, LXXIII, LXV, LXXVI, LXXVII, LXXX, LXXXI nawiązkę w kwocie 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych,

LXXXIV. uznając, iż czyny z pkt. LXVI, LXX, LXXVIII, LXXIX, LXXXII zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk, art. 60 § 3 kk zw. z art. 60 § 6 pkt. 2 kk, na mocy art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu T. S. karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXXXV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego T. S. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. LXVI, LXX, LXXVIII, LXXIX, LXXXII nawiązkę w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych,

LXXXVI. uznając, iż czyny z pkt. LXII, LXIV, LXVII, LXXII, LXXIV, LXXXIII zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 4 § 1 kk, art. 60 § 3 kk zw. z art. 60 § 6 pkt. 3 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu T. S. karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXXXVII. na mocy art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk przy zastawaniu art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu T. S. karę łączną 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz 450 (czterysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

LXXXVIII. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXIV uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po wspólnym z inną osobą ukryciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w zbiorniku na gaz samochodu osobowego, przewiezieniu z miejscowości E. w Holandii, do L. w Wielkiej Brytanii, przekazał te konopie innej osobie celem wprowadzenia ich do obrotu, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

LXXXIX. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXV uznał za winnego tego, że w grudniu 2006 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi dwiema ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ oraz z A. G. i Ł. G. (1), uczestniczył w

obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po wspólnym z inną osobą ukryciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w zbiorniku gazowym samochodu osobowego, wspólnym z tą osobą przewiezieniu tych konopi z miejscowości E. w Holandii do L. w Wielkiej Brytanii, a następnie także z drugą ustaloną osobą przewiezieniu ich do B. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G. i Ł. G. (1), którzy zbyli je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XC. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXVI uznał za winnego tego, że w drugiej połowie grudnia 2006 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ oraz z A. G. i Ł. G. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po uprzednim wspólnie z inną osobą ukryciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w zbiorniku gazowym samochodzie osobowego, przewiezieniu przez J. D. tych konopi z miejscowości E. w Holandii, do P. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G. i Ł. G. (1), którzy zbyli je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XCI. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXVII uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 01 a 14 stycznia 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ oraz z A. G. i Ł. G. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od innej osoby wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu tych konopi w zbiorniku gazowym samochodzie osobowego, a następnie przewiezieniu ich z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G. i Ł. G. (1), którzy zbyli je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XCII. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXVIII uznał za winnego tego, że w styczniu 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/ i z A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od ustalonej osoby wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu konopi w zbiorniku gazowym samochodzie osobowego, a następnie przewiezieniu ich z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G., który zbył je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XCIII. na mocy art. 114 § 3 pkt. 3 kk – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, w zw. z art. 54 Konwencji Wykonawczej z dnia 19.06.1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14.06.1985 r. (Dz.Urz. UE L z 2000 r., poz.19) w zw. z art. 17 § 1 pkt. 7 kpk i w zw. z art. 414 § 1 kpk umarzył wobec oskarżonego J. D. postępowanie o czyn zarzucony mu w pkt. LXXXIX,

XCIV. uznając, iż czyny z pkt. LXXXIV-LXXXVIII zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu J. D. karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XCV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego J. D. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. LXXXIV-LXXXVIII nawiązkę w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych,

XCVI. oskarżonego R. B. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XC uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, T. S., T. J. i A. G., uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 25 kilogramów, w ten sposób, że po uprzednim wspólnym z inną ustaloną osobą i T. S. ukryciu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego w kole zapasowym samochodu ciężarowego typu TIR, przewiezieniu przez T. J. wyżej wskazanych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, T. J. przekazał je innej osobie celem wprowadzenia ich do obrotu, przy czym R. B. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po uprzednim odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, z dnia 19.09.2005 r., sygn. III K 245/05, w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, którą odbywał w okresie: od 22.12.2004 r., do 06.04.2007 r., gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

XCVII. oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XCI oskarżenia, z tym ustaleniem, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniejszej niż 5 kg, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazał go,

XCVIII. uznając, iż czyny z pkt. XC i XCI zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył R. B. karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

XCIX. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego R. B. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. XC i XCI nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych,

C. oskarżonego K. W. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XCII uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 8000 gramów, w ten sposób, że po przekazaniu przez K. W. w miejscowości E. w Holandii T. S. wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu go przez T. S. w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiezieniu do Wielkiej Brytanii, T. S. w miejscowości Y. w Wielkiej Brytanii przekazał go celem sprzedaży innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

CI. oskarżonego K. W. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XCIII uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. S., uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 6000 gramów, w ten sposób, że po przekazaniu przez K. W. w miejscowości E. w Holandii T. S. wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu go przez T. S. w zbiorniku samochodu osobowego, a następnie przewiezieniu do Wielkiej Brytanii, T. S. przekazał go celem sprzedaży innej ustalonej osobie /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.), w zw. z art. 109 kk i za to skazał go,

CII. uznając, iż czynów z pkt. XCII i XCIII oskarżony K. W. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

CIII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego K. W. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyny z pkt. XCII i XCIII nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych,

CIV. oskarżonego S. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XCIV oskarżenia, który zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

CV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł od oskarżonego S. G. na rzecz Poradni Profilaktyki i Uzależnień M. w G. za czyn z pkt. XCIV nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych,

CVI. oskarżonego S. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XCV oskarżenia z tym ustaleniem, iż został on popełniony w drugiej połowie 2008 r., a oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyn ten zakwalifikował z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 299 § 5 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

CVII. na mocy na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu S. G. karę łączną 1 (jeden) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

CVIII. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby 4 (cztery) lat,

CIX. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci: ziela konopi innych niż włókniste wskazanych w poz. 1-10, pustych, rozciętych pakunków po narkotykach, wskazanych w poz. 11-44 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 833-835 akt, zbiornika na gaz z samochodowej instalacji gazowej wskazanego w poz. 51 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 922 akt,

CX. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci: ziela konopi innych niż włókniste wskazanego w poz. 77 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 1662 akt,

CXI. na mocy art. 44 § 2 kk orzekł przepadek: kartek z zapiskami słowno-cyfrowymi wskazanymi w poz. 45-50 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 915-916 akt, dwóch wizytówek wskazanych w poz. 52-53 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 979 akt, kartek z zapiskami słowno-cyfrowymi wskazanymi w poz. 54-55 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 999 akt, jednostronnie zadrukowanej kartki – rachunku, wskazanego w poz. 56, oryginału rezerwacji na nazwisko T. S. wraz z paragonem fiskalnym, wskazanego w poz. 62, wizytówek wskazanych w poz. 63, jednostronnie zapisanego fragmentu kartki, wskazanego w poz. 64 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 1369-1370 akt, druku „WZ – wydania materiałów na zewnątrz” oraz czterech komputerowych wydruków pokwitowania wypłaty gotówkowej, wskazanych w poz. 65-69 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 1385 akt, dokumentu podróży - potwierdzenia rezerwacji na rejs promem, komputerowego wydruku pokwitowania wypłaty gotówkowej, ośmiu kartek zawierających odrębne zapiski słowno-cyfrowe, wydruku z sieci Internet rezerwacji na przejazd, dokumentu w języku angielskim o nazwie (...), wydruku z M. Bank potwierdzenia wykonania operacji przelewu bankowego,

komputerowego wydruku z M. Bank pokwitowania wypłaty gotówkowej, wskazanych w poz.70-76 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k.1409-1410 akt,

CXII. na mocy art. 230 § 2 kpk orzekł zwrot: D. S. - oryginału karty pojazdu seria (...) samochodu osobowego marki V. (...), wskazanego w poz. 57 oraz oryginału oceny technicznej samochodu marki A. (...) nr rej. (...) wskazanego w poz. 58, Urzędowi Miasta w T. - dowodu osobistego wystawionego na nazwisko M. K., wskazanego w poz. 59 a także Urzędowi Miasta w G. - dwóch dowodów osobistych wystawionych na nazwisko Ł. G. (1), wskazanych w poz. 60-61 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 1369-1370 akt,

CXIII. na mocy art. 44 § 1 kk orzekł przepadek środków pieniężnych w walucie obcej w ilości 69.290 (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt) funtów brytyjskich, wskazanych w poz. 78 wykazu dowodów rzeczowych nr (...), k. 1620 akt,

CXIV. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- A. G. od dnia 23.02.2010 r. do dnia 29.11.2010 r.,
- Ł. G. (1) od dnia 11.02.2011 r. do dnia 23.09.2011 r.,
- D. S. od dnia 21.02.2011 r. do dnia 18.07.2011 r.,
- T. S. od dnia 02.11.2009 r. do dnia 29.10.2010 r.,
- J. D. od dnia 02.11.2010 r. do dnia 18.02.2011 r.,
- R. B. od dnia 05.01.2010 r. do dnia 09.11.2010 r.,
- K. W. od dnia 19.01.2010 r. do dnia 13.12.2010 r.,
- T. J. od dnia 08.12.2011 r. do dnia 20.12.2011 r.,

zaś na poczet orzeczonej grzywny, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, zalicza oskarżonemu S. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11.01.2010 r. do dnia 07.05.2010 r.,

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania

Powyższe orzeczenie zaskarżył Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w G. wobec: A. G., Ł. G. (1), D. S., T. J., T. S., J. D., R. B., K. W. i S. G. zarzucając:

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 kk oraz art. 299 § 7 kk, poprzez: 1/ niezastosowanie przepisu art. 45 § 1 kk, pomimo, że w sytuacji przypisania oskarżonym popełnienia przestępstw z art. 55 i 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, obligowało Sąd do jego bezwzględnego zastosowania, jak również 2/ niezastosowanie przepisu art. 299 § 7 kk, pomimo, że w sytuacji przypisania oskarżonym popełnienia przestępstw z art. 299 § 1 i 5 kk, obligowało Sąd do jego bezwzględnego zastosowania.

na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk, wniósł o utrzymanie w mocy tego wyroku, w części niezaskarżonej oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie, poprzez:

1) orzeczenie środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw określonych w art. 55 i 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec wszystkich oskarżonych objętych niniejszą apelacją, w oparciu o przepis art. 45 § 1 kk, to jest wobec:

- a. A. G. - kwoty 12.682.500,00 zł,
- b. Ł. G. (1) - kwoty 10.383.750,00 zł,
- c. D. S. - kwoty 8.145.000,00 zł,
- d. T. J. - kwoty 6.000.000,00 zł,
- e. T. S. - kwoty 2.632.500,00 zł,
- f. J. D. - kwoty 630.000,00 zł,
- g. R. B. - kwoty 465.000,00 zł,
- h. K. W. - kwoty - 210.000,00 zł,
- i. S. G. - kwoty - 90.000,00 zł,

2) orzeczenie środka karnego przypadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw określonych w art. 299 § 1 i 5 kk, w odniesieniu do niżej wskazanych oskarżonych, w oparciu o przepis art. 299 § 7 kk, to jest wobec:

- a. A. G. - kwoty 1.165.523,00 zł,
- b. Ł. G. (1) - kwoty 443.940,00 zł,
- c. D. S. - kwoty 226.500,00 zł,
- d. T. S. - kwoty 959.023,00 zł,
- e. S. G. - kwoty 181.200,00 zł.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obrońca oskarżonego D. S. zarzucając:

1. obrażę przepisów prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwana dalej u.o.p.n., przez zaniechanie uzyskania przez Sąd I instancji tekstu prawa obcego w postaci zarządzenia wykonawczego do ustawy holenderskiej - o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy, a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

2. obrażę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. oraz polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności przez dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych A. G., T. S. oraz Ł. G. (1) z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - skutkujące uznaniem ich relacji za wiarygodną, spójną i konsekwentną odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia pomimo, iż ich zeznania pozostają ogólnikowe, niezborne oraz zewnętrznie i wewnętrznie sprzeczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, a nadto treść ich wyjaśnień pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym,

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 74 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia badań psychiatrycznych oraz psychologicznych A. G. oraz Ł. G. (1), pomimo istnienia wątpliwości co do ich stanu psychicznego, zdolności postrzegania oraz odtwarzania przez nich spostrzeżeń,

4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. przez niewyjaśnienie w trakcie postępowania w I instancji wątku zaproponowania T. J. (będącego szwagrem oskarżonego) przez A. G. za pośrednictwem jego kuzyna Ł. G. (2) „ograbienia” M. S. (1) z pieniędzy oraz możliwych konsekwencjach dla nich ze strony A. G. w razie odmowy,

5. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii i rachunkowości na okoliczność średniego kursu kupna walut według Narodowego Banku Polskiego tj. funta szterlinga do polskiego złotego dla lat 2007, 2008 i 2009 oraz za okres od października 2007 r. do listopada 2009 r., a nadto wyliczenia jaką równowartość pieniężną w złotych stanowi kwota przewiezionych przez oskarżonego funtów szterlingów wskazana w pkt. LIX aktu oskarżenia oraz LX zaskarżonego wyroku,

6. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż :

- D. S. miał świadomość, iż na przełomie września/ października 2007 r. wraz z A. G. uczestniczył w obrocie 2000 gramów w postaci suszu konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie więcej niż 2000 gram oraz haszyszu o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gram,
- oskarżony w okresie od ok. października 2007 r. do listopada 2009 r., w Holandii i Wlk. Brytanii, wielokrotnie, nie mniej niż 18 razy, w ilości nie mniej niż 20 kg, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 360 kg,
- oskarżony w okresie od października do listopada 2009 r., w Wlk. Brytanii, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kg,
- brak jest okoliczności świadczących o stronniczości wyjaśnień T. S. oraz A. G., nie posiadają oni interesu procesowego oraz osobistego w pomówieniu D. S., a nadto, iż A. G. nie pozostawał w konflikcie z żadnym z oskarżonych, podjęcie współpracy oskarżonego z A. G. w zakresie określonym w jego wyjaśnieniach motywowane było chęcią zysku a nie obawą ze strony A. G.,

Na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił co do pkt. LIX i LXI, alternatywnie co do czynów określonych w pkt. LVII, LVIII (w wypadku nie uwzględnienia zarzutów określonych powyżej):

7. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i 3 u.p.p.n., oraz art. 109 k.k. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegającą na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzuconego mu w pkt LVII, LVI11 (alternatywnie o uchylenie wyroku w tej części i umorzenie postępowania). Względnie o uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pozostałym zakresie tj. co do pkt. LIX i LXI zaskarżonego wyroku wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, względnie o modyfikację opisu czynu - z pkt. LIX zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że

oskarżony działał od kwietnia/maja 2008 j. oraz uczestniczył nie więcej niż pięciokrotnie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, zględnie o uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

8. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych, będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych,
- dowolną ocenę, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu tj ustawą holenderską i brytyjską,

9. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej w pkt. LXIV zaskarżonego orzeczenia podczas, gdy analiza ujawnionych okoliczności w sprawie - tj. występowanie bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego czynów, przemawia za zastosowaniem kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

10. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary względem D. S. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic "pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa na korzyść oskarżonego, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kary pozbawienia wolności względem D. S. w łagodniejszym wymiarze oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby. Alternatywnie wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W piśmie procesowym z 24.03.2016 r. obrońca D. S. podniósł zarzut zaistnienia bezwzględnej podstawy odwoławczej określonej w art.439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 607 e §1 k.p.k.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obrońca oskarżonego T. S., zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na bezpodstawnym i błędnym uznaniu, że prognoza społeczno - kryminologiczna wobec oskarżonego T. S. jest negatywna i że wymaga on resocjalizacji w warunkach zakładu karnego, co spowodowało orzeczenie wobec niego kary rażąco niewspółmiernie surowej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy należyte uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności dotyczących właściwości osobistych oskarżonego, zachowaniu oskarżonego przed i po popełnieniu zarzucanych czynów, jego podrzędnej roli w ich popełnianiu, a wreszcie przyznaniu się do zarzucanych czynów i niezmienności tej postawy, winny skutkować ustaleniem pozytywnej prognozy kryminologiczno - społecznej wobec oskarżonego, a tym samym orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

II. orzeczenie wobec oskarżonego kary rażąco niewspółmiernie surowej, co było następstwem pominięcia przez Sąd I Instancji występujących w niniejszej sprawie okoliczności łagodzących mających wpływ na wymiar tej kary.

III. orzeczenie wobec oskarżonego kary rażąco niewspółmiernie surowej,

w sytuacji gdy Sąd I instancji formalnie zastosował przy jej wymiarze instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, co jednakże nie znalazło należytego odzwierciedlenia w rozstrzygnięciu o karze.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku ewentualnie:

uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obrońca R. B. zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwanej dalej u.o.p.n., oraz art. 109k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego określone w pkt. XC aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania względem R. B. od zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu w pkt XC, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1-4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w pkt. XCVI1 oraz alternatywnie w pkt. XCVI zarzucił:

2. obrazę prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 z dnia 29 lipca 2005 r. u.o.p.n. przez zaniechanie uzyskania przez Sąd tekstu prawa obcego :

w postaci zarządzenia wykonawczego do holenderskiej ustawy o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy, a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

3. obrazy prawa materialnego tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 u.o.p.n. przez dokonanie błędnej kwalifikacji zachowania oskarżonego jako sprawstwo podczas, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż jego działanie stanowi formę zjawiskową przestępstwa w postaci pomocnictwa - tylko alternatywnie w zakresie pkt XCVI zaskarżonego wyroku,

4. obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k , art. 7 k.p k i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k. polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności przez:

- dokonanie oceny zeznań świadka T. S., A. G. i T. J. złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - skutkujące błędnym uznaniem, iż R. B.:

- miał świadomość, że pakowane przez niego do koła samochodu ciężarowego typu TIR środki odurzające będą przedmiotem obrotu poza granicami terytorium Holandii oraz, że pośredniczy on w dostarczaniu na terenie Holandii marihuany przemycanej do Anglii oraz Polski na dużą skalę

- zdawał sobie sprawę z charakteru działalności M. S. (1),

- wraz z M. S. (1) przywiózł narkotyki do domu w Z. a następnie - po wypełnieniu nimi koła zapasowego do TIR-a - również wspólnie zawiózł do T. J. w celu zamontowania w samochodzie ciężarowym typu TIR i dostarczeniu jej na teren Wlk. Brytanii

odmowę przyznania, z naruszeniem zasady wymienionych w wyżej powołanych przepisach, waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. B. co do okoliczności wskazanych w powyższym zarzucie, a nadto jego szczerości w zakresie przyznania się, ilości otrzymanego od T. S. narkotyku, incydentalnego charakteru czynu oraz autentyczności wyrażonej skruchy,

5. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary R. B. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic na korzyść oskarżonego pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.,

6. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż:

- ilość środka odurzającego zawartego w obu zarzutach stanowi znaczną ilość w rozumieniu art. 56 ust. 3 uopn, w szczególności, iż niemożliwym jest ustalenie obecności lub stężenia charakterystycznych związków chemicznych występujących w produktach otrzymywanych z konopi tj. tetrahydrokannabinolu, kannabinolu i kanabidiolu oraz określenie ile dawek czy działek z pakowanej przez R. B. do koła zapasowego marihuany a także otrzymanej od T. S. można było uzyskać z tej substancji oraz ile osób mogłoby zostać odurzonych po ich zażyciu,

- oskarżony uczestniczył w obrocie marihuany w ilości 25 kg w zakresie czynu z pkt XCVI zaskarżonego wyroku oraz 6 kg w zakresie czynu z pkt XCVII w/w wyroku,

7. rażąco niewspółmierność kary będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych,

- uznanie, iż po stronie oskarżonego nie istnieją okoliczności łagodzące,

- dowolną ocenę, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu,

Podnosząc zarzuty określone wyżej w punktach 2-4 oraz 5-6 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podnosząc zarzuty określone wyżej w punkcie 7 wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności przez zawieszenie jej wykonania lub istotne zmniejszenie jej wymiary.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego J. D. zarzucając:

1. obrażę prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwana dalej u.o.p.n., przez zaniechanie uzyskania przez Sąd I instancji tekstu prawa obcego w postaci zarządzenia wykonawczego do ustawy holenderskiej - o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy, a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości

środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§ 2 k.p.k., art. 7 k.p.k i art. 410 k.p.k. wzw. z art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w dniu 4 listopada 1950 r. polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności przez:

- dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych A. G. oraz J. D., jak również zeznań świadka R. P. złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych, iż J. D.:

- w okresie pomiędzy 01 a 14 stycznia 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz z A. G. i Ł. G. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od innej osoby wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu tych konopi w zbiorniku gazowym samochodzie osobowego, a następnie przewiezieniu ich z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G. i Ł. G. (1), którzy zbyli je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii (czyn określony w pkt. LXXXVII aktu oskarżenia),

- w styczniu 2007 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i z A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 7000 gramów, w ten sposób, że po odebraniu w Holandii od ustalonej osoby wyżej wskazanej ilości środka odurzającego, ukryciu konopi w zbiorniku gazowym samochodzie osobowego, a następnie przewiezieniu ich z miejscowości E. w Holandii do P. w Wielkiej Brytanii, przekazał je A. G., który zbył je nieustalonym osobom na terenie Wielkiej Brytanii (czyn określony w pkt. LXXXVIII),

- odmowę przyznania, z naruszeniem zasady wymienionych w wyżej powołanych przepisach, walu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. D. odnośnie sprostowania własnych wyjaśnień złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym bez udziału ustanowionego obrońcy - w zakresie przyznania się do czynów określonych w powyższym zarzucie, a nadto, iż zarzucone aktem oskarżenia czyny zostały popełnione przez oskarżonego z niskich, zasługujących na szczególne potępienie, pobudek, gdyż z chęci zysku,

3. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż:

- ilość przewożonego środka odurzającego przez oskarżonego stanowi znaczną ilość w rozumieniu art. 56 ust. 3 u.o.p.n., w szczególności, iż niemożliwym jest ustalenie obecności lub stężenia charakterystycznych związków chemicznych występujących w produktach otrzymywanych z konopi tj. tetrahydrokannabinolu, kannabinolu i kanabidiolu oraz określenie ile dawek czy działek z przewiezionej przez J. D. można było uzyskać z tej substancji oraz ile osób mogłoby zostać odurzonych po ich zażyciu,

- rola J. D. w procederze obrotu środkami odurzającymi z udziałem osób J. K., A. G. i Ł. G. (1) była kluczowa,

Ponadto na podstawie art 427 §1-2 k p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w pkt. LXXXVIII - XC oraz alternatywnie w pkt XCI - XCII zarzucił:

4. obrazę prawa materialnego tj. art 56 ust. 1 i 3 u.p.p.n., oraz art. 109 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie J. D. od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów opisanych w pkt. LXXXVII - LXXXVIII oraz umorzenie postępowania w zakresie pkt LXXXIV- LXXXVI, natomiast z ostrożności procesowej w przypadku braku uniewinnienia od czynów opisanych w pkt. LXXXV!I - LXXXVIII wnoszę o umorzenie postępowania Alternatywnie wnoszę o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k w zw. z art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

5. rażąco niewspółmierność kary będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych,

- uznanie, iż oskarżony był wielokrotnie karany,

- dowolną ocenę, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu tj ustawa holenderską i brytyjską,

6. obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary J. D. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa na korzyść oskarżonego, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kary pozbawienia wolności względem J. D. w łagodniejszym wymiarze oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby. Alternatywnie wnoszę o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego Ł. G. (1) zarzucając:

I. na podstawie przepisu art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.. zaskarżonemu orzeczeniu, w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 299 § 1 i 5 k.k. (pkt XXVII-XLII oraz XLIV-LIII części wstępnej wyroku), zarzucam naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., wyrażające się w wybiórczej, a w konsekwencji dowolnej, nie zaś swobodnej, ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nierespektującej zasady in dubio pro reo i zasady obiektywizmu procesowego, które to uchybienia doprowadziły do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a to poprzez:

1) bezpodstawne i bezkrytyczne uznanie za podstawę ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego Ł. G. (1) wyjaśnień (mających charakter pomówień) współoskarżonych A. G. oraz T. S., korzystających z dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 3 i 4 k.k., które nie są poparte innymi dowodami i stoją w sprzeczności, odnośnie udziału oskarżonego Ł. G. (1) w popełnieniu zarzucanych mu czynów, z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym w szczególności wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych oraz świadków, a także z których nie wynika istotny wkład oskarżonego

Ł. G. (1) w popełnianiu zarzucanych mu przestępstw, a także niemożliwe jest określenie roli, jaką w tym zakresie miał on pełnić, co uniemożliwia przyjęcie konstrukcji współsprawstwa w zakresie przypisanych mu czynów;

2) bezpodstawne zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka J. K., a także zaniechanie wskazania w treści uzasadnienia wyroku przyczyn, z powodu których zaniechano przeprowadzenia tego dowodu, podczas gdy jego przeprowadzenie mogło mieć wpływ na treść wyroku, poprzez weryfikację wiarygodności oświadczeń procesowych A. G., w tym w szczególności w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu Ł. G. (1) wspólnie i w porozumieniu z tym świadkiem;

II. z ostrożności procesowej, w wypadku nieuwzględnienia zarzutu wskazanego w pkt 11 petitum apelacji, na podstawie przepisu art. 438 pkt 1 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 91 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w bezzasadnym przypisaniu, iż oskarżony Ł. G. (1) działał w ramach ciągu przestępstw, określonego w art. 91 § 1 k.k., co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, poprzez przyjęcie zaostrzonych granic jej wymiaru (górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, tj. do 15 lat pozbawienia wolności), podczas gdy czyny przypisane oskarżonemu powinny zostać objęte instytucją czynu ciągłego z art. 12 k.k., co powinno z kolei mieć wpływ na przyjęcie podstawowych granic wymiaru kary (do 12 lat pozbawienia wolności) oraz orzeczenie kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze, aniżeli uczynił to Sąd pierwszej instancji.

III. z ostrożności procesowej, w wypadku nie podzielenia zarzutów wskazanych w pkt II i III petitum niniejszej apelacji, w trzeciej kolejności, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego: poszczególnych kar jednostkowych, jak i kary łącznej (orzeczonej w pkt LVI sentencji wyroku), będących nieadekwatnymi w odniesieniu do stopnia zawinienia sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów, poprzez nazbyt surową analizę okoliczności obciążających zachodzących w stosunku do oskarżonego oraz zbagatelizowanie okoliczności łagodzących, w tym w szczególności marginalnego wkładu i udziału (przy ustaleniu współsprawstwa), jaki w popełnieniu przypisanych przestępstw miał oskarżony Ł. G. (1).

IV. na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k.:

1) w następstwie uwzględnienia zarzutów podniesionych w pkt II petitum apelacji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do istoty sprawy, poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. G. (1) od popełnienia czynów określonych w pkt XXVII-XLII oraz XLIV-LIII części wstępnej wyroku, i wymierzenie kary za czyny określone w pkt LIV i LV części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

2) alternatywnie, z ostrożności procesowej, w wypadku nieuwzględnienia wniosku zawartego w pkt V.1 powyżej, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, jako Sądowi pierwszej instancji, do ponownego rozpoznania.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obrońca oskarżonego K. W. zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwana dalej uopn, oraz art. 109 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania względem K. W. odnośnie czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia w pkt. XCII i XCIII, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej, alternatywnie na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 1 - 4 k.p.k. podniósł zarzut:

2. obraży prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 uopn przez zaniechanie uzyskania przez Sąd tekstu prawa obcego w postaci zarządzenia wykonawczego do ustawy holenderskiej - o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy, a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

3. obraży prawa materialnego tj. art. 18 § 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 uopn przez dokonanie błędnej kwalifikacji zachowania oskarżonego jako sprawstwo podczas, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż jego działanie stanowi formę zjawiskową przestępstwa w postaci pomocnictwa,

4. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k. polegającej na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności przez:

a. dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych T. S. i A. G. złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - skutkujące błędnym uznaniem, iż K. W.:

- miał świadomość, że przywiezione przez niego T. S. środki odurzające będą przedmiotem obrotu poza granicami terytorium Holandii,

- oskarżony ten był obecny podczas pakowania przez T. S. przewiezionych środków odurzających do zbiornika na gaz pojazdu V. (...),

b. odmowę przyznania, z naruszeniem zasady wymienionych w wyżej powołanych przepisach, waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. W. co do okoliczności wskazanych w powyższym zarzucie, a nadto jego szczerości w zakresie przyznania się do czynności dwukrotnego przewiezienia marihuany T. S., ich incydentalnego charakteru oraz autentyczności wyrażonej skruchy,

5. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary K. W. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic na korzyść oskarżonego pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.,

6. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż:

ilość przewożonego środka odurzającego przez oskarżonego stanowi znaczną ilość w rozumieniu art. 56 ust. 3 uopn, w szczególności, iż niemożliwym jest ustalenie obecności lub stężenia charakterystycznych związków chemicznych występujących w produktach otrzymywanych z konopi tj. tetrahydrokannabinolu, kannabinolu i kanabidiolu oraz określenie ile dawek czy działek z przewiezionej przez K. W. można było uzyskać z tej substancji oraz ile osób mogłoby zostać odurzonych po ich zażyciu,

7. rażąco niewspółmierność kary będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych, uznanie, iż po stronie oskarżonego nie istnieją okoliczności łagodzące, dowolną ocenę, iż nie zachodzą

przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu.

Podnosząc zarzuty określone wyżej w punktach 2-4 oraz 5-6 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podnosząc zarzuty określone wyżej w punkcie 7 wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności przez zawieszenie jej wykonania lub istotne zmniejszenie jej wymiary.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego R. B. zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwanej dalej u.o.p.n., oraz art. 109 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego określone w pkt. XC aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania względem R. B. od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w pkt. XC, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1-4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w pkt. XCVII oraz alternatywnie w pkt. XCVI zarzucił:

2. obrazę prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 z dnia 29 lipca 2005 r. u.o.p.n. przez zaniechanie uzyskania przez Sąd tekstu prawa obcego :

- w postaci zarządzenia wykonawczego do holenderskiej ustawy o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy, a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

3. obraży prawa materialnego tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 u.o.p.n. przez dokonanie błędnej kwalifikacji zachowania oskarżonego jako sprawstwo podczas, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż jego działanie stanowi formę zjawiskową przestępstwa w postaci pomocnictwa - tylko alternatywnie w zakresie pkt XCVI zaskarżonego wyroku,

4. obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k. polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności przez:

- dokonanie oceny zeznań świadka T. S., A. G. i T. J. złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym oraz postępowaniu sądowym z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - skutkujące błędnym uznaniem, iż R. B.:

- miał świadomość, że pakowane przez niego do koła samochodu ciężarowego typu TIR środki odurzające będą przedmiotem obrotu poza granicami terytorium Holandii oraz, że pośredniczy on w dostarczaniu na terenie Holandii marihuany przemycanej do Anglii oraz Polski na dużą skalę

- zdawał sobie sprawę z charakteru działalności M. S. (1), wraz z M. S. (1) przywiózł narkotyki do domu w Z. a następnie
- po wypełnieniu nimi koła zapasowego do TIR-a

- również wspólnie zawiózł do T. J. w celu zamontowania w samochodzie ciężarowym typu TIR i dostarczeniu jej na teren Wlk. Brytanii

- odmowę przyznania, z naruszeniem zasady wymienionych w wyżej powołanych przepisach, waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. B. co do okoliczności wskazanych w powyższym zarzucie, a nadto jego szczerości w zakresie przyznania się, ilości otrzymanego od T. S. narkotyku, incydentalnego charakteru czynu oraz autentyczności wyrażonej skruchy,

5. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary R. B. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic na korzyść oskarżonego pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.,

6. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż:

- ilość środka odurzającego zawartego w obu zarzutach stanowi znaczną ilość w rozumieniu art. 56 ust. 3 uopn, w szczególności, iż niemożliwym jest ustalenie obecności lub stężenia charakterystycznych związków chemicznych występujących w produktach otrzymywanych z konopi tj. tetrahydrokannabinolu, kannabinolu i kanabidiolu oraz określenie ile dawek czy działek z pakowanej przez R. B. do koła zapasowego marihuany a także otrzymanej od T. S. można było uzyskać z tej substancji oraz ile osób mogłoby zostać odurzonych po ich zażyciu,

- oskarżony uczestniczył w obrocie marihuany w ilości 25 kg w zakresie czynu z pkt. XCVI zaskarżonego wyroku oraz 6 kg w zakresie czynu z pkt XCVII w/w wyroku,

7. rażąco niewspółmierność kary będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych,

- uznanie, iż po stronie oskarżonego nie istnieją okoliczności łagodzące,

- dowolną ocenę, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu.

Podnosząc zarzuty określone wyżej w punktach 2-4 oraz 5-6 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podnosząc zarzuty określone wyżej w punkcie 7 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności przez zawieszenie jej wykonania lub istotne zmniejszenie jej wymiary.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego T. J. zarzucając:

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k w zw. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 k.p.k wskazuję na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegającej na wykonywaniu obrony obligatoryjnej w niniejszym postępowaniu względem oskarżonych T. J. oraz D. S. przez jednego obrońcę w wypadku, gdy już na etapie postępowania przygotowawczego ujawniła się sprzeczność ich interesów.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto na podstawie art. 427 § 1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i 3 u.p.p.n. oraz art. 109 k.k. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona określone dyspozycją powyższego przepisu, w szczególności, iż ustawodawca dokonał penalizacji uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi mającym miejsce poza granicami terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 1-3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

2. obrazę prawa materialnego tj. art. 111 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 r. z późn. zm.), zwana dalej u.o.p.n., przez zaniechanie uzyskania przez Sąd I instancji tekstu prawa obcego w postaci zarządzenia wykonawczego do ustawy holenderskiej - o opium, w związku z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 10 ust. 5 tej ustawy', a dotyczącej wykładni pojęcia dużej ilości środka odurzającego oraz nie uwzględnienie różnic pomiędzy stosowanymi regulacjami w zakresie pojęć: znacznej i odpowiednio w ustawie holenderskiej - dużej, ilości środka odurzającego,

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego Sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego — w szczególności przez dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych A. G., T. S., D. S., R. B. oraz Ł. G. (1) z przekroczeniem - zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obowiązkowego uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, zasady obiektywizmu oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - skutkujące uznaniem ich relacji za wiarygodną, spójną i konsekwentną odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia pomimo, iż ich zeznania pozostają ogólnikowe, niezborne oraz zewnętrznie i wewnętrznie sprzeczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, a nadto treść ich zeznań pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym,

4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 74 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia badań psychiatrycznych oraz psychologicznych A. G., pomimo istnienia wątpliwości co do jego stanu psychicznego, zdolności postrzegania oraz odtwarzania przez niego spostrzeżeń,

5. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 167 k.p.k. przez nieustalenie danych adresowych P. W. oraz nie dopuszczeniu dowodu z jego zeznań na okoliczność stwierdzenia czy T. J. był jedynym kierowcą narodowości polskiej przewożącym środki odurzające w okresie objętym zarzutem, co miało wpływ na przyjęcie, iż T. J. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi większą ilość razy aniżeli wynika to z jego wyjaśnień,

6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 w zw. z art. 366 k.p.k. przez niewyjaśnienie w trakcie postępowania w I instancji wątku:

- wywierania presji na oskarżonym poprzez zaproponowanie mu przez A. G. za pośrednictwem jego kuzyna Ł. G. (2) „ograbienia” M. S. (1) z pieniędzy oraz możliwych konsekwencjach dla oskarżonego ze strony A. G. w razie odmowy, co miało wpływ na złożenie przez A. G. obciążających wyjaśnień co do osoby T. J.,

- współpracy przez A. G. z innymi kierowcami pojazdów ciężarowych narodowości polskiej m. in. mężczyzny o ps. P., wykonującego czynności dla firmy „E.” z P., co miało wpływ na ustalenie, iż T. J. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi większą ilość razy aniżeli wynika to z jego wyjaśnień,

7. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu - wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż:

- T. J. w okresie od połowy 2007 r. do listopada 2009 r., w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., Ł. G. (1), D. S., T. S., R. B. oraz innymi osobami, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 20 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kg., uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 400 kg, w ten sposób, że po przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii przez niego jako kierowcy samochodu ciężarowego typu TIR, suszu konopi innych niż włókniste, ukrytych w kole zapasowym pojazdu przekazywał je innym osobom celem wprowadzenia do obrotu podczas, gdy jedynie dwukrotnie uczestniczył on w obrocie środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste w okresie od sierpnia 2007 r. do II połowy 2008 r.,

- T. J. miał przewozić z Wielkiej Brytanii funty pochodzące ze sprzedaży przez P. P. marihuany w różnej wysokości tj. od 5.000 do

60.000,

- przewozem konopi, ukrytych w kole zapasowym, zawsze zajmował się T. J.,

- brak jest okoliczności świadczących o stronniczości świadków T. S. oraz A. G., nie posiadają oni interesu procesowego oraz osobistego w pomówieniu T. J., a nadto, iż A. G. nie pozostawał w konflikcie z oskarżonym.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez modyfikację opisu czynu, za który oskarżony został skazany i przyjęcie, iż oskarżony w okresie od sierpnia 2007 do II połowy 2008 r. dwukrotnie dokonywał przewozu środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste a nadto o znaczące złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności względem oskarżonego i warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

8. rażąco niewspółmierność kary będącej wynikiem niewłaściwej oceny elementów podmiotowych oraz przedmiotowych występujących w sprawie przez:

- faktyczne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego z nadmiernym wyeksponowaniem okoliczności niekorzystnych,

- dowolną ocenę, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia na korzyść oskarżonego różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu tj. ustawą holenderską i brytyjską,

9. obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez ustalenie z urzędu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający obostrzył wymiar kary T. J. oraz zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa na korzyść oskarżonego, przewidzianą w art. 111 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kary pozbawienia wolności względem T. J. w łagodniejszym wymiarze oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby.

Alternatywnie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego A. G. zarzucając:

na podstawie przepisu art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucam rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności poprzez:

- danie przez Sąd I instancji prymatu okolicznościom dla oskarżonego niekorzystnym z punktu widzenia wymiaru kary, przede wszystkim faktowi uprzedniej karalności i rzekomemu brakowi pozytywnej prognozy kryminologicznej, ponad okoliczności dla niego korzystne tj. nienależyte docenienie faktu przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożenia przez oskarżonego obszernych wyjaśnień w sprawie stanowiących jedną z głównych podstaw dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych,

- pominięcie że w/w okoliczności wskazują na istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość w stosunku do oskarżonego,

Na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze z rozważeniem możliwości zastosowania wobec oskarżonego A. G. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Wniósł także o zasądzenie kosztów udzielonej oskarżonej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, oświadczając że nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części oraz że jestem podatnikiem podatku VAT.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Jako po części zasadne Sąd Apelacyjny uznał apelacje oskarżyciela publicznego oraz obrońcy oskarżonego D. S.. Skargi wniesione przez obrońców T. S. i T. J. o tyle okazały się zasadne, że skutkowały zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wymierzonych oskarżonym nawiązek.

Stwierdzić na wstępie trzeba, że postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie generalnie przeprowadzone zostało w sposób wszechstronny i wyczerpujący. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji w przeważającej mierze dokonał zasadnych ustaleń faktycznych. Przeprowadzona szczegółowo przez Sąd I instancji ocena całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie jest co do zasady swobodna, ale nie zawiera cech dowolności i jako taka pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.). Poza określonymi wyjątkami, argumenty zawarte w skargach są w istocie jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego. W oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, trafnie Sąd I instancji odtworzył przestępny proceder jakiego dotyczy niniejsza sprawa.

Odnośnie poszczególnych skarg i podnoszonych w nich zarzutów, Sąd Apelacyjny stwierdza co następuje:

odnośnie zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej:

W przekonaniu Sądu odwoławczego, nie ma racji obrońca T. J. zarzucając zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 85 k.p.k.

Stosownie do treści art. 85§1 k.p.k. obrońca może bronić kilku oskarżonych, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności. Problematyka dotycząca sposobu rozumienia dyrektywy zawartej w art. 85§1 k.p.k. i skutków jej naruszenia wielokrotnie stawała się przedmiotem rozważań tak w orzecznictwie sądowym jak i w doktrynie prawa karnego.

Prawdą jest, że T. J. i D. S. postawiono wspólny zarzut przewożenia z Holandii do Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka odurzającego (D. S. od czynu tego, zarzucanego mu w punkcie LVII aktu oskarżenia, został przez Sąd odwoławczy uniewinniony, o czym będzie mowa niżej), co samo w sobie nie może jeszcze skutkować uznaniem, że interesy oskarżonych są sprzeczne w rozumieniu art. 85§1 k.p.k.

Analiza treści wyjaśnień D. S. z postępowania przygotowawczego, które obrońca przytacza w złożonej skardze, nie uzasadnia stanowiska, że są one dla T. J. tak niekorzystne, że można mówić o sprzeczności interesów oskarżonych.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że T. J. przyznawał, że dwa razy przewoził marihuanę z Holandii do Wielkiej Brytanii, podając w postępowaniu przygotowawczym, że było to prawdopodobnie w sierpniu 2007 r. i październiku lub listopadzie 2008 r. Podobnie T. J. wyjaśniał na rozprawie. Oskarżony utrzymywał, że w tym co robił, nie brał udziału D. S. (k. 3948 t. XX, k. 4809 t. XXV).

Nie sposób z wypowiedzi D. S. z 31.03.2011 r., odnoszącej się do relacji między A. G. a T. J.: „ Możliwe, że oni mieli jakiś biznes ze sobą, dlatego się wówczas umówili” (k. 3245 t. XVII) wyprowadzać wniosku, że może ona stać się podstawą do czynienia dalej idących ustaleń co do sprawstwa T. J. niż te, jakie wynikają z wyjaśnień samego oskarżonego.

D. S. nie utrzymywał przecież, że był obecny podczas rozmowy A. G. i T. J.. Także przytaczana przez obrońcę wypowiedź D. S., że według jego wiedzy udział w procederze brał T. J. nie wskazuje na sprzeczność interesów oskarżonych, skoro T. J. co do zasady nie neguje swojego sprawstwa, a D. S. na żadnym etapie postępowania nie precyzuje w czym przestępcze zachowanie T. J. miałyby się wyrażać.

Podkreślić natomiast trzeba, że w dalszej części tych wyjaśnień D. S. odmówił odpowiedzi na pytania co do wątku związanego z udziałem T. J. (k.3251), podobnie jak 01.04.2011 r. (k.3255).

Wprawdzie pierwotnie postawiono D. S. zarzut przewiezienia wspólnie i w porozumieniu między innymi z T. J., w II połowie 2007 r. z Holandii do Wielkiej Brytanii 7 kg marihuany (k. 3162 t. XVII), ale skoro D. S. stwierdził, że nie pamięta opisanej w zarzucie sytuacji i nie może do niej się odnieść, nie może się przyznać ani zaprzeczyć (k.3247), to nie sposób z takiego stanowiska wyprowadzać negatywnych konsekwencji dla T. J..

Całkowicie dowolna jest sugestia obrońcy, że cytowane fragmenty wyjaśnień D. S. mogą sprawiać wrażenie, że ilość przewozów dokonywanych przez T. J. była inna niż podaje on w swoich wyjaśnieniach. D. S. nigdy nie wypowiadał się o konkretnych przewozach dokonywanych przez T. J..

Nie jest też tak, że jego komentarz do stenogramu rozmowy telefonicznej z 23.03.2009 r. (zarejestrowanej w czasie kontroli operacyjnej) mógłby wskazywać na dłuższy czas działania niż ten, przyznawany przez T. J.. Czego skarżący nie dostrzega, po odczytaniu stenogramu D. S. nie był w stanie stwierdzić, czy taka rozmowa kiedykolwiek się odbyła. Ponadto wyjaśnił, że w czasie, który obejmują przedstawione mu zarzuty wielokrotnie kontaktował się telefonicznie z T. J. rozmawiając z nim **także** o sprawach związanych z procederem, w którym uczestniczyli (k.3256 t. XVII). Takie wypowiedzi nie pozwalają na czynienie jakichkolwiek ustaleń co do czasu w jakim T. J. przewoził marihuanę, stąd też i ten fragment apelacji obrońcy T. J. nie przekonuje o sprzeczności interesów tego oskarżonego i D. S..

Sąd Apelacyjny podziela stanowiska wyrażane w powołanych przez obrońcę judykatach sądów powszechnych i Sądu Najwyższego co do tego, jak rozumieć należy kolizję interesów o jakiej mowa w art. 85§1 k.p.k..

W przekonaniu Sądu odwoławczego nie jest jednak tak, że dla obrony T. J. celowe byłoby dezawuowanie treści wypowiedzi D. S., czy też odwrotnie.

Obrońca nie wskazał przy tym, które wypowiedzi D. S. złożone na etapie postępowania sądowego miałyby godzić w interes procesowy T. J.. Zauważyć należy, że D. S. stwierdził na rozprawie, że nic mu nie jest wiadomo by T. J. przewoził narkotyki w kole samochodowym, on w tym nie uczestniczył, a J. nic mu o tym nie mówił (k. 4858 t. XXV).

Sąd Apelacyjny stwierdził natomiast z urzędu, że bezwzględna przesłanka odwoławcza o jakiej mowa w art. 439§1 pkt 10 k.p.k. wystąpiła w przypadku oskarżonego J. D.. W sytuacji, kiedy oskarżonemu zarzucono zbrodnię, musiał on mieć obrońcę przed Sądem Okręgowym (art. 80 k.p.k.). Sąd Apelacyjny podziela cytowane przez obrońcę T. J. stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 21.03.2013 r. w sprawie III KK 256/13, że za brak obrońcy obligatoryjnego można uznać sytuację, gdy oskarżony ma wprawdzie formalnie obrońcę, ale z uwagi na

zachodzącą sprzeczność interesów tego oskarżonego i interesów innego oskarżonego reprezentowanego przez tego samego obrońcę, nie może on należycie spełniać swych powinności.

J. D. zarzucono dokonanie dwóch czynów wspólnie i w porozumieniu między innymi z M. S. (1) (zarzuty z punktów LXXXVII i LXXXVIII aktu oskarżenia). O tożsame czyny oskarżony został M. S. (1) w toczącym się przeciwko niemu odrębnym postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie XIV K 9/13 (vide: odpis nieprawomocnego wyroku w sprawie XIV K 9/13 k. 7067-7076 t.XXXVI).

J. D. bronił adwokat S. B., który był także jednym z obrońców M. S. (1).

W przekonaniu Sądu odwoławczego, zachodzi sprzeczność interesów J. D. i M. S. (1), albowiem wyjaśnienia pierwszego oskarżonego i ich ocena godzą w interes drugiego.

W pierwszych złożonych wyjaśnieniach (03.11.2010 r.), przed stawieniem się obrońcy, J. D. opisał okoliczności dokonania dwóch czynów z M. S. (1). Z kolei M. S. (1) negował swoje sprawstwo. J. D. wprawdzie składając kolejne wyjaśnienia wycofał się z początkowych obciążających M. S. (1) depozycji, jednak nie niweluje to przecież wystąpienia pierwotnego konfliktu interesów oskarżonych.

O trafności prezentowanego stanowiska upewnia treść apelacji złożonej od skazującego M. S. (1) wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18.11.2015 r., w której to skardze zawarte są argumenty zmierzające do podważenia wiarygodności wyjaśnień J. D. (k.7077-7083).

Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zawarty w wyroku z dnia 20.03. 2014 r. sygn. akt II AKa 54/14 (LEX nr 1448522), że ujawnienie kolizji interesów oskarżonych powoduje, iż obrońca, który dotąd bronił dwóch lub więcej oskarżonych, nie może pozostać przy obronie żadnego z nich. Stanowisko to jest nader istotne w realiach przedmiotowej sprawy jeśli się zważy, że toczy się ona przeciwko J. D., którego wyjaśnienia są niekorzystne dla M. S. (1), a nie odwrotnie.

W przekonaniu Sądu odwoławczego żadnego znaczenia nie ma przy tym fakt, że postępowania przeciwko M. S. (1) i J. D. nie toczyły się łącznie.

Słusznie wskazuje Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z 17.02. 2000 r. II AKa 24/00, że zakaz obrony kilku oskarżonych (osób), których interesy pozostają w sprzeczności w rozumieniu przepisu art. 85 k.p.k., obejmuje nie tylko sytuacje, w której osoby te, pozostając pod wspólnym zarzutem, odpowiadają równocześnie w jednym postępowaniu, ale również gdy przy tożsamości zarzutu postępowanie wobec tych osób ze względów technicznych wyodrębniono w różnych fazach, nawet wówczas, kiedy co do jednej z nich postępowanie prawomocnie zakończono (Prok.i Pr.-wkł. 2000/9/21).

Stwierdzone uchybienie skutkować musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku w stosunku do J. D. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (za wyjątkiem części, w jakiej postępowanie zostało umorzona). Sąd odwoławczy z oczywistych względów nie będzie się ustosunkowywał do poszczególnych zarzutów stawianych w apelacji obrońcy J. D., aczkolwiek podkreślić trzeba, że szereg uwag poniżej zawartych będzie miało pełne zastosowanie co do tego oskarżonego. Aktualne będą w szczególności uwagi co do podnoszonego także w innych skargach zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego- w przypadku apelacji obrońców- art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 109 k.k., art. 111§1 i 2 k.k., w przypadku apelacji oskarżyciela publicznego- art. 45§1 k.k. i art. 299§7 k.k. Uchylenie wyroku w stosunku do J. D. spowodowało określone zmiany w opisach czynów przypisanych A. G. i Ł. G. (1) w punktach II,III,IV i XLI orzeczenia.

odnośnie zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego:

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrazy prawa materialnego, to jest przepisów art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 111§1 i 2 k.k. i art. 109 k.k. podniesione przez obrońcę oskarżonych K. W., D. B., D. S., oraz przez obrońcę T. J..

W uchwale z 28.01.2016 r. I KZP 15/15 Sąd Najwyższy zajął stanowisko, zgodnie z którym, do przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179 poz. 1485) popełnionych przez sprawcę, który działa wyłącznie poza granicami Polski ma zastosowanie art. 113 k.k.(OSNKW 2016/3/18).

Uchwała ta zawiera obszernie uzasadnienie, do lektury którego Sąd Apelacyjny odsyła strony, nie znajdując potrzeby przytaczania w tym miejscu szerokich wywodów prawnych w judykacie tym zawartych.

Skoro do przestępstw z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zastosowanie ma art. 113 k.k. nakazujący stosować ustawę karną polską niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, to tym samym brak jest warunków do stosowania dobrodziejstwa przewidzianego art. 111§2 k.k., zgodnie z którym, jeżeli zachodzą różnice między ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu, stosując ustawę polską, sąd może uwzględnić te różnice na korzyść sprawcy.

Nie sposób wobec tego stawiać Sądowi I instancji zarzutu niedostatecznego zbadania przepisów karnych obowiązujących w Holandii (czy innym kraju na terenie którego sprawcy działali) w zakresie przestępstw narkotykowych. W istocie rzeczy, treść przepisów obowiązujących w Holandii i Wielkiej Brytanii nie ma znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Niewłaściwe jest w świetle powyższego przywołanie art. 109 kk w kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonych za granicą. W miejsce tego przepisu powołać należało art. 113 k.k, co skutkowało stosowną zmianą zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy uznał przy tym, że brak jest podstaw do ujmowania art. 113 k.k. w kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punktach XV,XVIII,XX skoro przestępstwa tam opisane popełnione zostały także w Polsce. Odnośnie przestępstw z art. 299 k.k. w miejsce sformułowania „środki płatnicze” przyjęto każdorazowo „wartości dewizowe”, słusznie bowiem zwraca uwagę obrońca D. S., że takiemu terminowi odpowiadają- stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z 27.07.2002 r. prawo dewizowe (Dz.U. nr 141, poz. 1178)- zagraniczne środki płatnicze które były przedmiotem przestępstw z art. 299, co także należało skorygować.

Z zarzutem obrazy art. 111§2 k.k. ściśle jest związany stawiany przez obrońcę D. S., K. W., R. B. oraz przez obrońcę T. J. zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 14§1 k.p.k. przez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego, poprzez ustalenie w treści motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że zachowania oskarżonych wyczerpywały znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w następstwie czego Sąd orzekający zrezygnował z możliwości uwzględnienia różnic pomiędzy ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa na korzyść oskarżonych.

W istocie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku poczynił Sąd I instancji uwagę: „ Pomimo, iż Prokurator nie zarzucił oskarżonym działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, to Sąd z urzędu dostrzegł elementy, które zasadnie w taki sposób kwalifikują ich działalność. Oczywiście fakt ten Sąd uwzględnił tylko przy wymiarze oskarżonym kary, jak i przy rezygnacji z możliwości, jaką daje art. 111§2 k.k.” (str. 181 uzasadnienia).

Zgodzić należałoby się z obrońcami D. S., K. W., R. B., i T. J., że czynienie takich ustaleń stanowiłoby wyjście poza granice aktu oskarżenia, mogłoby stanowić obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku ale tylko w sytuacji, gdyby art. 111§2 mógł mieć w przedmiotowej sprawie zastosowanie. Tak jednak nie jest, uważna zaś lektura zawartych w uzasadnieniu wyroku rozważań co do okoliczności istotnych dla wymiaru kary prowadzi do wniosku, że w istocie rzeczy, przyjęcie przez Sąd orzekający, że zachowanie oskarżonych odpowiadało działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej miało znaczenie dla odstąpienia od stosowania łagodniejszych rozwiązań ustawy holenderskiej czy brytyjskiej, ale marginalne dla wymiaru kary według zastosowanej ustawy polskiej. W przekonaniu Sądu odwoławczego, w sytuacji, kiedy przepis art. 111§2 k.k. w ogóle nie może być brany

pod uwagę przy kształtowaniu kary, to powód leżący u podstaw jego pominięcia przez Sąd I instancji, aczkolwiek niezasadny, nie może przekonywać o wystąpieniu rażącej niewspółmierności kary.

odnośnie apelacji Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku:

Co do zasady Sąd odwoławczy podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego, że zaskarżony wyrok dotknięty jest obrazą przepisu prawa materialnego polegającą na nie orzeczeniu środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych z popełnionych przestępstw (wprawdzie od 01.07.2015 r. przypadek nie jest zaliczany do katalogu środków karnych z art. 39 k.k., jednak w przedmiotowej sprawie zastosowanie mają przepisy obowiązujące przed wskazaną datą).

Podkreślić jednak trzeba, że obraza ta dotyczy wyłącznie przepisu art. 45§1 k.k.

Nie sposób zgodzić się z argumentacją Sądu I instancji zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, która legła u podstaw odstąpienia od orzeczenia przypadku o jakim mowa w art. 45§1 k.k.

Rację ma Sąd I instancji, że brak jest podstaw do orzeczenia wobec każdego z oskarżonych, tytułem przypadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa, kwoty odpowiadającej wartości marihuany stanowiącej przedmiot przestępstwa jakie mu przypisano. Słusznie wskazuje Sąd Okręgowy, że przy współsprawstwie i jednej korzyści majątkowej, orzekając wobec sprawców przypadek równowartości takiej korzyści, należy ją dzielić (mając na względzie korzyść uzyskaną przez określonego sprawcę) a nie mnożyć przez liczbę współsprawców, ponieważ prowadziłoby to do niczym nieuzasadnionego zwielokrotnienia korzyści. Korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45§1 k.k. nie można utożsamiać z „czystym dochodem”, uwzględniającym wydatki poniesione przez sprawcę przy popełnieniu danego przestępstwa. Owe wydatki poczynione na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa także mieszczą się w równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w rozumieniu art. 45§1 k.k. Stanowisko w tym zakresie od dawna ugruntowane jest w orzecznictwie tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego oraz w poglądach doktryny. Dostrzega to Sąd I instancji odwołując się do licznych judykatów odnoszących się do tych kwestii.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji podkreśla, że ma świadomość, iż ustawodawca w art. 45§1 k.k. i art. 299§7 k.k. wprowadził obowiązek zawarcia w wyroku wnioskowanego przez oskarżyciela rozstrzygnięcia. Całkowicie nieuzasadnione jest jednak stanowisko Sądu Okręgowego, że orzeczenie przypadku równowartości korzyści uzależniać trzeba od sytuacji materialnej sprawcy w czasie wyrokowania.

Podkreślić zdecydowanie trzeba, że Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę nie podziela stanowiska prezentowanego przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (omyłkowo Sąd I instancji wskazał na Sąd Apelacyjny w Poznaniu) z 10.07.2013 r. sygn. akt II AKz 266/13 w myśl którego, orzeczenie środka karnego przypadku, w każdej postaci, a więc zarówno przypadku przedmiotu pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa, przypadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, przypadku równowartości tych przedmiotów, jak i przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa albo jej równowartości, musi mieć ściśle określony substrat, w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania.

Jest to stanowisko odosobnione w orzecznictwie tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego. Tak samo jednostkowy jest pogląd prezentowany w doktrynie przez M. S. (2) w głosie do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 29.06.2005 r. II AKz 154/05 (KZS 2008/3/43), kwestionujący możliwość orzekania przypadku korzyści majątkowej, kiedy nie istnieje już ona w chwili orzekania.

We wskazanym postanowieniu z 29.06.2005r. Sąd Apelacyjny w Lublinie wypowiedział się, że orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego przypadku równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z popełnionego przestępstwa (zawarte w wyroku lub postanowieniu uzupełniającym wyrok, wydanym w trybie art. 420 § 1 k.p.k.) winno zawierać wskazanie określonego przedmiotu majątkowego lub prawa majątkowego w całości lub części, albo też określoną kwotę pieniężną - adekwatnych do wartości tejże korzyści majątkowej, osiągniętej przez sprawcę w chwili czynu.

Trafnie zauważa Sąd Apelacyjny w Lublinie, że obligatoryjność wymierzenia na podstawie art. 45 § 1 k.k., przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa albo jej równowartości powoduje, że odstąpienie od orzeczenia tego środka karnego, dopuszczalne jest wyjątkowo i tylko w wypadkach przewidzianych w ustawie. Takim wyjątkiem jest zapis art. 45 § 1 k.k. in fine stanowiący, iż przypadku nie orzeka się, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

Również art. 61 § 2 k.k. pozwala na odstąpienie od wymierzenia środka karnego, w wypadkach odstąpienia od wymierzania kary. Wyjątki te potwierdzają regułę obowiązkowego orzekania na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku.

Słusznie podnosi Sąd Apelacyjny w Lublinie, że odmienna wykładnia stosowania art. 45 § 1 k.k., czyniłaby ten przepis bezużytecznym z praktycznego punktu widzenia. Podobne stanowisko jak Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyraził Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 26.07.2006 r. II AKA 93/6 (Lex nr 193034) i Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 29.11.2012 r. II AKA 131/12 (Lex nr 1239835). Wprawdzie generalnie innego zagadnienia dotyczy stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 27.03.2013 r. III KK 272/12 (Lex nr 1293802), jednak treść uzasadnienia tego judykatu, w którym stwierdza się między innymi, że niezrozumiałe jest uzależnienie przez Sąd możliwości orzeczenia przypadku korzyści majątkowej od tego, czy „sprawca w dacie orzekania znajduje się w posiadaniu takiej równowartości” upewnia o nietrafności stanowiska, że orzeczenie przypadku równowartości korzyści odniesionej z przestępstwa, dopuszczalne jest tylko wówczas, kiedy w dacie wyrokowania sprawca posiada majątek odpowiadający takiej równowartości uzyskanej korzyści.

U podstaw założenia Sądu I instancji, że w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób policzyć korzyści osiągniętych przez każdego z oskarżonych leży błędne założenie, że każdorazowo mieć należy na uwadze kwotę odpowiadającą wartości marihuany stanowiącej przedmiot określonego przestępnego zachowania.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 sierpnia 2010 r. I KZP 12/10 (OSNKW 2010/9/78), w którym zaprezentowano pogląd, że w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45§1 k.k. podlegającej przypadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa, Sąd Najwyższy zawarł także uwagi co do tego, w jaki sposób należy liczyć korzyści majątkowe w przypadku przestępstw narkotykowych w zależności od roli odgrywanej przez danego współsprawcę. Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli wytwórca narkotyków sprzeda je zanim zostaną u niego zatrzymane, to nie będzie wątpliwości, że należy orzec przepadek uzyskanej ceny, bez pomniejszania jej o wydatki, chociażby legalnego pochodzenia, na wyprodukowanie narkotyków. W konsekwencji wobec każdego kolejnego nabywcy (uczestnika obrotu), który zbył narkotyki, orzeczony zostanie przepadek korzyści majątkowej w postaci osiągniętej przez niego ceny (wraz z "marżą"), czyli bez odliczania kosztów poniesionych na ich nabycie. Inna natomiast będzie wielkość korzyści majątkowej jedynie pośrednika. Skoro przypadkowi podlega osiągnięta korzyść, to będzie nią np. tylko zapłata, jaką sprawca uzyskał za przekazanie narkotyków do dalszego obrotu (zapłata za pośrednictwo). Jeżeli jednak zatrzymano u niego te narkotyki, to dojdzie również i do ich przypadku, z tym że na podstawie art. 44 § 6 k.k. Jeszcze inaczej wyliczyć trzeba korzyść majątkową podlegającą przypadkowi u komisanta, a więc osoby zobowiązującej się za wynagrodzeniem (provizją) do sprzedaży narkotyków i otrzymującej cenę za kolejne partie wprowadzonych do obrotu narkotyków. Tu przypadkiem objęte będą: provizja, jeśli komisant z góry ją otrzymał, cena uzyskana za zbyte już narkotyki (korzyść majątkowa osiągnięta dla kogo innego - art. 115 § 4 k.k.) i pozostałe niewprowadzone jeszcze do obrotu narkotyki - art. 44 § 6 k.k.

Przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na określenie roli poszczególnych oskarżonych. W przekonaniu Sądu odwoławczego możliwe było także ustalenie korzyści jakie z pewnością osiągnięte zostały przez poszczególnych sprawców. Wyjątkiem są tylko oskarżeni K. W., Ł. G. (1) i A. G..

Wyjaśnienia samych oskarżonych, oraz A. G. dawały podstawy do odtworzenia, jakie kwoty otrzymywali T. S., D. S. i T. J. za realizowane transporty marihuany. Nie sposób przy tym zgodzić się z obrońcą D. S., że w celu prawidłowego przeliczenia na walutę polską funtów szterlingów czy euro, niezbędne jest zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu ekonomii i rachunkowości na okoliczność średniego kursu kupna walut według Narodowego Banku Polskiego. Skarżący nie przedstawił takich argumentów, które poddawałyby w wątpliwość rzetelność danych publikowanych

w portalu informacyjno- biznesowym-www.bankier.pl, z których skorzystał Sąd I instancji w zakresie ustaleń odnoszących się do przestępstw z art. 299§1 i 5 k.k., a także Sąd odwoławczy ustalając przepadek równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa.

D. S. wyjaśniał, że za przewieziony kilogram marihuany dostawał 100 euro (k.3251 t.XVII). Łącznie D. S. przewiózł 140 kg marihuany (czyny opisane w punktach LIX i LXI wyroku), co daje 14.000 euro. Średni kurs euro w okresie od października 2007 r. do listopada 2009 r. wynosił 3,83 zł (k. 7064-7066 t.XXXVI), co daje kwotę 53.620 zł, do której dodać jeszcze należy 3.000 zł, jakie otrzymał D. S. od A. G. w związku z czynem przypisanym w punkcie LVII wyroku. Równowartość osiągniętej przez oskarżonego korzyści z popełnienia przestępstwa, której przepadek należało orzec wyniosła kwotę 56.620 zł.

Odnośnie T. J. Sąd I instancji przyjął (str.9 uzasadnienia), dając wiarę i w tym zakresie wyjaśnieniom A. G., że za kilogram przewiezionej marihuany T. J. otrzymywał od 150 do 200 EURO. Ustalenie takie jest w pełni uprawnione jeżeli się zważy, że T. J. stwierdził, że za pierwszy transport dostał 3000 euro, za drugi 2500 euro (k.3949 t.XX). Rzecz tylko w tym, że nie mogły ostać się twierdzenia T. J., że jedynie dwukrotnie przemycił marihuanę.

Równowartość korzyści osiągniętej przez T. J. z popełnienia przestępstwa, której przepadek należało orzec wyniosła kwotę 231.00 zł. Oskarżony od połowy 2007 r. do listopada 2009r. przewiózł nie mniej niż 400 kg marihuany, co przy przejściu, że za kilogram otrzymywał 150 euro, daje 60.000 euro ; średni zaś kurs euro w okresie od połowy listopada 2007 r. do listopada 2009 r. wynosił 3,85 zł (k. 7064-7066 t.XXXVI).

T. S. wyjaśniał, że w sumie z tytułu przewozu narkotyków mógł zarobić około 40.000 zł, otrzymywał za jeden kurs 1000 funtów (54-54v)

Równowartość korzyści osiągniętej przez T. S. z popełnienia przestępstwa, której przepadek należało orzec wyniosła kwotę 22.900 zł w przypadku ciągu przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego w punkcie LXXXII wyroku i 19.960 zł za ciąg przestępstw z art. 55 ust.3 tej ustawy przypisany oskarżonemu w punkcie LXXXIV wyroku.

Odnośnie pierwszego ciągu przestępstw, oskarżony wykonał pięć kursów z marihuaną (zdarzenia opisane w punktach LXV, LXXI, LXXIII, LXXX, LXXXI aktu oskarżenia, materiał dowodowy nie wykazał, aby oskarżony osobno był wynagradzany za inne zachowania wyczerpujące znamiona występku z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), co daje 5000 funtów; średni kurs funta w okresie od drugiej połowy 2008 r do listopada 2009 r. wynosił 4,58 zł., co daje kwotę 22.900 zł.

Odnośnie drugiego ciągu przestępstw, oskarżony wykonał cztery kursy (materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że otrzymał wynagrodzenie także za przemyt marihuany, która została zatrzymana 2 listopada 2009 r w S. przez funkcjonariuszy Policji), co daje 4.000 funtów; średni kurs funta w okresie od października 2008 r do pierwszej połowy 2009 r wynosił 4,99 zł (k.7065-7066 t.XXXVI) , co daje kwotę 19.960 zł.

Orzekając przepadek równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa, Sąd odwoławczy uchylił nawiązkę wymierzoną T. S. w punkcie LXXIV i obniżył nawiązkę wymierzoną w punkcie LXXXIII do 1500 zł, a w punkcie LXXXV do 500 zł. Nawiązkę wymierzoną D. S. w punkcie LXIII obniżono do 1500 zł, a T. J. w punkcie LXVI do 4000 zł. T. S. wymierzono zaskarżonym wyrokiem nawiązki w kwotach: 500 zł, 12.000 zł i 3.000 zł, D. S. T. J. w kwotach po 20.000 zł.

Nie sposób zakwestionować trafności wymierzenia oskarżonym nawiązek na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Kształtując ich wysokość, nie można natomiast nie mieć na względzie nałożonych na oskarżonych istotnych obciążeń finansowych w wyniku orzeczenia przepadku równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstw ze wskazanej ustawy.

Co do pozostałych oskarżonych, to także jako pośrednika uznać należało S. G.. Brak jest podstaw do zakwestionowania jego wyjaśnień, z których wynika, że marihuanę dostarczoną do jego mieszkania przez T. S. - 6 kg w październiku 2008 r. ktoś inny odebrał, on sam nie odniósł z tego tytułu żadnej korzyści tak jak i z faktu asystowania T. S. w kantorach przy wymianie funtów na euro. Pamiętać trzeba, że S. G. jest ojcem A. G., stąd też zrozumiałe jest, że mógł nie uzyskać żadnej gratyfikacji finansowej od syna.

Z kolei R. B. (którego także uznać należy za pośrednika), nie kwestionując co do zasady swego sprawstwa utrzymywał, że ani za pakowanie marihuany do koła zapasowego samochodu, ani za odbiór jej w E. nie otrzymał żadnej zapłaty. Podkreślić trzeba, że w zakresie przypisanych R. B. zaskarżonym wyrokiem czynów, żadnych istotnych informacji nie udzielił A. G.. Również z wyjaśnień T. S. nie wynika, aby R. B. został przez kogoś wynagrodzony. Z całokształtu okoliczności sprawy wypływa natomiast wniosek, że R. B. pozostaje w bliskich relacjach z M. S. (1). Nie da się zatem wykluczyć, że tak jak S. G., za świadczone „przysługi” nie otrzymał zapłaty.

Sąd Apelacyjny uznał, że skoro nie wykazano, że S. G. i R. B. osiągnęli określone korzyści majątkowe, to brak jest podstaw do orzekania przepadku ich równowartości po myśli art. 45§1 k.k.

Tylko w przypadku A. G. i Ł. G. (1) jako równowartość korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa przyjąć należałoby ekwiwalent pieniężny odpowiadający kwocie uzyskanej ze zbycia marihuany w ilości określonej w poszczególnych przypisanych oskarżonym czynach. Trudno przy tym zająć stanowisko, że przepadek taki winien zostać orzeczony w częściach równych, skoro okoliczności sprawy wskazują, że to A. G. odnosił korzyści nieproporcjonalnie większe niż Ł. G. (1). Wymaga to jednak bliższych ustaleń, brak było zatem możliwości wydania reformatoryjnego orzeczenia przez Sąd odwoławczy, tak jak tego dokonano wobec innych oskarżonych. Jak wskazał Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 192) to A. G. osiągał największe zyski, prowadził swoistego rodzaju przedsiębiorstwo, on decydował o zakupie marihuany, dalszej sprzedaży, przeznaczał pieniądze uzyskiwane z przestępczego procederu na jego dalsze prowadzenie, ale też, między innymi, na budowę domu w Ł.. Niewątpliwie Ł. G. (1) nie można traktować jako kuriera- tak jak T. S., D. S. czy T. J.. Przyjęcie, że Ł. G. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z A. G. nie musiało przekładać się i jak przyjął Sąd I instancji, nie przekładało się na równy udział tych oskarżonych w zyskach z przestępczego procederu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy zadaniem Sądu I instancji będzie dokonanie ustaleń zmierzających do sprecyzowania korzyści uzyskanych przez każdego zaskarżonych.

Służyć temu będzie ponowna analiza zgromadzonych już dowodów, w tym wyjaśnień A. G. i Ł. G. (1).

Obszerne wyjaśnienia w tym zakresie złożył A. G. 12.05.2010 r.(k.1630-1632 t. IX), 13.05.2010 r. (k. 1684- 1685), 09.07.2010 r. (k.2131-2132 t.XI).

Zajdzie także konieczność przesłuchania w charakterze świadków D. S. i T. S., z wyjaśnień których należy wnosić, że posiadają istotne informacje co do tego, jak dzielone były korzyści z popełnianiami przestępstw-zgodnie wskazywali, że A. G. za pieniądze uzyskane z handlu narkotykami budował dom w Ł. (k 54 v, k. 3250 t. XVII).

A. G. i Ł. G. (1) odmówili składania wyjaśnień przed Sądem I instancji, co nie wyklucza, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy wypowiedzą się co do poruszanej kwestii.

Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej środków karnych w całości w stosunku do A. G. i Ł. G. (1). Co już bowiem podkreślono wyżej w odniesieniu do oskarżonych T. S., T. J. i D. S. (1), przy ustalaniu wysokości nawiązki, mieć należy także inne nałożone na sprawcę obciążenia, w tym te, wynikające z orzeczonego przepadku równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa. Zauważyć trzeba, że jedną z orzeczonych wobec A. G. nawiązek określono na 30.000 zł, a w stosunku do Ł. G. (1)- na 20.000 zł, co może wskazywać, a brak jest szerszych rozważań co do poruszanej kwestii w pisemnych motywach wyroku, że na kształtowanie wysokości nawiązek miało wpływ odstąpienie przez Sąd I instancji od orzeczenia przepadku.

Ponadto Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej środków karnych i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w stosunku do oskarżonego K. W.. Materiał dowodowy sprawy wykazał, że K. W. traktować

należy jako pośrednika. Oskarżony ten wyjaśnił (k.4897 t. XXV), że dostarczył T. S. marihuanę na odpłatne zlecenie osoby, której danych nie poda. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien zatem Sąd I instancji wypytać oskarżonego jaką mu dokładnie kwotę zapłacono- stanowić bowiem ona będzie równowartość korzyści odniesionej przez niego z popełnienia przestępstwa.

W pełni natomiast należało się zgodzić ze stanowiskiem Sądu I instancji (str. 192 uzasadnienia wyroku), że w przypadku uwzględnienia żądania oskarżyciela publicznego, który domagał się orzeczenia przepadku korzyści majątkowej osiągniętej najpierw ze sprzedaży marihuany a następnie z faktu „ wyprania” tych samych pieniędzy- doszłoby do dwukrotnego przepadku tej samej korzyści, na dwóch różnych podstawach prawnych- art. 45§1 k.k. oraz art. 299§7 k.k.

W postanowieniu z dnia 26.08.2015 r. V KK 20/15 Sąd Najwyższy wskazał, że w procesie dotyczącym zarzutu z art. 299 § 1 k.k. przedmiotem postępowania może być szersza działalność sprawcy przestępstwa bazowego, który dąży do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia korzyści mających postać dóbr wymienionych w tym przepisie, wygenerowanych pośrednio lub bezpośrednio z popełnienia czynu zabronionego. Obszar przestępczej działalności polegającej na "praniu brudnych pieniędzy" może być przecież szerszy niż ustalony w procesie dotyczącym przestępstwa bazowego. Także lokowanie środków pochodzących z czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo bazowe może przynieść zysk będący korzyścią pochodzącą pośrednio z tego czynu. Jeżeli się udowodni, że rozmiary korzyści sprawcy czynu z art. 299 § 1 k.k. były większe niż korzyść ustalona w toku postępowania o czyn jednostkowy, a jej przyrost - przynajmniej w jakiejś części - został uzyskany przy wykorzystaniu środków pochodzących z popełnienia czynu zabronionego, to istnienie przesłanki do niezależnego stosowania dyrektywy zawartej w przepisie art. 299 § 7 k.k.- nie może budzić wątpliwości. Nie ma zatem normatywnych podstaw do wyeliminowania możliwości odrębnego orzekania na podstawie art. 299 § 7 k.k. przepadku przedmiotów, korzyści lub ich równowartości wobec sprawców tzw. przestępstwa bazowego (LEX nr 1784533).

Pamiętać trzeba, że uzyskiwane ze sprzedaży marihuany funty zamieniane były na euro z przeznaczeniem na dalszy zakup marihuany w Holandii . Wracaly zatem do „obrotu”, i nie jest zatem tak, że rozmiary korzyści osiąganych z przestępstw z art. 299§1 k.k. były większe od osiąganych z przestępstw bazowych- przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na końcu rozważań w tej części zwrócić należy uwagę, że z urzędu Sądowi odwoławczemu jest wiadome, że skazujący M. S. (1) wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18.11.2015 r. sygn. akt XIV K 9/13 został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14.04.2016 r., a sprawa przekazana Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nic nie będzie stało na przeszkodzie zatem, aby przedmiotowa sprawa w części, w jakiej została uchylona, połączona została do wspólnego rozpoznania ze sprawą dotyczącą M. S. (1) art. (34§2 k.p.k.).

odnośnie apelacji obrońców oskarżonych T. S. i A. G.:

Nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje obrońców oskarżonych T. S. i A. G..

Nie budzą wątpliwości ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnoszące się do tych oskarżonych.

Mechanizm przestępnego zachowania oskarżonych odtworzony został przede wszystkim w oparciu o ich wyjaśnienia. Sąd I instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej zachowań T. S. i A. G.. Niewątpliwie, obydwaj oskarżeni są sprawcami, wobec których należało zastosować dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary, stosownie do treści art. 60§3 k.k. Sąd odwoławczy podziela argumentację prawną zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str.176-180). Słusznie wskazuje Sąd I instancji, że tylko w odniesieniu do czynu zarzucanego A. G. w punkcie XXIII, a T. S. w punkcie LXIX instytucja z art. 60§3 k.k. nie mogła mieć zastosowania, albowiem nie został spełniony wymóg współdziałania sprawcy z innymi osobami- co najmniej dwoma. Trafnie także wskazuje Sąd orzekający, że w przedmiotowej sprawie, odnośnie czynów kwalifikowanych z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r., mieć należy

na względnie brzmienie tego przepisu w wersji obowiązującej przed 09.12.2011 r. Podobnie rzecz się ma z grzywną, co do której nastąpiło zaostrzenie od 08.06.2010 r. (vide : str. 177-178 uzasadnienia).

Nie może być wątpliwości, że oskarżeni dopuścili się czynów o szczególnie wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Trafnie Sąd I instancji podnosi na niekorzyść oskarżonych ilość substancji psychotropowych, jaka była przedmiotem popełnionych przez nich przestępstw. Były to wartości daleko odbiegające od tych, które można już określić jako „znaczną ilość” w rozumieniu art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oskarżeni działali przez bardzo długi okres czasu- A. G. od drugiej połowy 2006 r. do 02.11. 2009 r., T. S. od połowy 2008 r. do 02.11.2009 r.

Prawdą jest, że A. G. wymierzono kary w górnych granicach dopuszczalnych przy stosowaniu nadzwyczajnego ich złagodzenia.

Nie można jednak kar tych w realiach przedmiotowej sprawy uznać jako rażąco niewspółmiernie surowych. Pamiętać bowiem trzeba, co słusznie podnosi Sąd I instancji, że rola A. G. była wyjątkowa. To on organizował przestępczy proceder, był jego „mózgiem”, on też czerpał największe korzyści, winien zatem ponieść odpowiednio surowe konsekwencje tego.

Bardzo duże zaangażowanie wykazywał także T. S., wprowadzić winien ponieść i poniósł karę niższą niż A. G., brak jest jednak podstaw aby traktować oskarżonego w sposób bardzo łagodny. Nie ma racji obrońca, że rola T. S. była podrzędna- to poprzez takie osoby możliwe było prowadzenie przestępczej działalności. Z pewnością także oskarżony nie zasługuje na niższą karę z tej przyczyny, że odniósł finalnie mniejszą korzyść materialną, ponieważ zmuszony był zwrócić A. G. koszty naprawy samochodu, którym miał wypadek.

Za wymierzeniem oskarżonym odpowiednio surowych kar- tak pozbawienia wolności jak i grzywny przemawiają również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa- społeczne oddziaływanie kary rozumiane jako wpływ, jaki kara wymierzona w konkretnym przypadku może mieć na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym wyroku, wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, do potwierdzenia przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani (vide: wyroki SN IV KR 249/82, OSNKW 1983 r., z.6, poz. 41).

Słusznie kształtując karę łączną Sąd I instancji sięgnął po zasadę asperacji. Oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązania skrajne, stosowane wyjątkowo. Kary łączne jakie wymierzono oskarżonym: A. G. 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 540 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł zaś T. S.- 3 lat pozbawienia wolności i 450 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł są karami sprawiedliwymi, nie noszącymi cech ani nadmiernej surowości ani nadmiernej łagodności. Pamiętać też trzeba, że instytucja kary łącznej nie jest pomyślana jako premia dla sprawcy popełniającego większą liczbę przestępstw i to niezależnie od ich wagi.

Sąd Apelacyjny dostrzega, że uległa zmianie na etapie postępowania odwoławczego sytuacja oskarżonych, jeżeli chodzi o ich uprzednią karalność –stosownie do aktualnych danych z KRK, T. S. traktować należy jako osobą nie karaną (k.6947 t. XXXV), natomiast A. G. jako skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie III K 416/01 za czyn z art. 158§1 k.k. i wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie II K 1687/10 za czyn z art. 270§3 k.k.(k.6940). W przekonaniu Sądu odwoławczego, nie są to tak doniosłe zmiany na korzyść, aby winny skutkować obniżeniem wymierzonych oskarżonym przez Sąd Okręgowy kar jednostkowych i kar łącznych.

Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że oskarżeni nie są sprawcami zasługującymi na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. Zważywszy rozmiar i charakter przestępczej działalności oskarżonych, w istocie zasadne jest twierdzenie, że brak gwarancji, że pomimo niewykonania

kary nie popełnią ponownie przestępstwa. Stanowiska takiego nie zmienia ta okoliczność, że T. S. ma aktualnie status osoby nie karanej, czy też, co podkreśla obrońca A. G. oskarżony ten od chwili opuszczenia aresztu w 2010 r. pozostaje na wolności, prowadzi uregulowany tryb życia, posiada stałą pracę. Trudno też zgodzić się z obrońcą T. S., że za zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary przemawia fakt, że oskarżony przyznał się do zarzucanych czynów i złożył obszernie wyjaśnienia- jest to przecież warunek niezbędny do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary stosownie do treści art. 60§3 k.k.. Również młody wiek oskarżonego w czasie popełnienia przypisanych przestępstw, fakt, że oskarżony aktualnie legalnie pracuje, nie przekonuje o celowości obniżenia kar jednostkowych, kary łącznej pozbawienia wolności czy też warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Przeciwko takiemu rozstrzygnięciu zdecydowanie przeciwstawiają się bowiem względy na społeczne oddziaływanie kary. Przestępstwa skodyfikowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii należą do grupy przestępstw o najwyższym ładunku społecznej szkodliwości i stanowią istotne zagrożenie dla zdrowia obywateli. Nadmierna liberalizacja w zakresie kar, orzekanych wobec sprawców tych przestępstw budzi uzasadniony sprzeciw społeczeństwa, powodując jednocześnie negatywne skutki ogólnie – prewencyjne. W przekonaniu Sądu odwoławczego, warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec T. S. i A. G. kar pozbawienia wolności, w odbiorze społecznym mogłoby wzbudzić przeświadczenie, że w istocie pozostali oni bezkarni.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego Ł. G. (1):

Apelacja obrońcy Ł. G. (1) jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie, w odniesieniu do Ł. G. (1) przeprowadzone zostało wyczerpująco, w sposób zapewniający prawidłowe wyrokowanie (za wyjątkiem kwestii odnoszących się do wysokości korzyści odniesionych z popełnienia przestępstw). W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, jak też co do wymiaru kar- tak jednostkowych jak łącznych.

Nie jest rzeczą Sądu odwoławczego ponowna ocena całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie ale kontrola, czy w takim procesie Sąd I instancji postępował w zgodzie z regułami nakreślonymi w Kodeksie postępowania karnego. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się żadnych uchybień w tym zakresie ze strony Sądu I instancji.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyspozycji art. 424 k.p.k. Sąd I instancji wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich opierał się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W istocie, kluczowymi dowodami przekonującymi o sprawstwie oskarżonego były wyjaśnienia składane przez A. G. i T. S.. Sąd I instancji miał świadomość konieczności zachowania stosownej ostrożności przy ocenie dowodów z pomówienia, o czym przekonują trafne uwagi tego Sądu zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 77-78). Gołosłowne są sugestie skarżącego, że A. G. i T. S. chcąc skorzystać z dobrodziejstwa art. 60§3 i 4 k.k. mogą obciążać niektórych współoskarżonych celem przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, aby siebie uchronić przed zaostrzonym wymiarem kary.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji bezpodstawnie i bezkrytycznie przyjął wyjaśnienia A. G. i T. S. za podstawę ustaleń faktycznych w odniesieniu do Ł. G. (1).

W rzeczywistości Sąd Okręgowy zachował daleko idący krytycyzm, a mając wątpliwości, czy określone depozycje A. G. i T. S. co do poszczególnych wydarzeń pozwalają na przypisanie i Ł. G. (1) sprawstwo, rozstrzygał na korzyść oskarżonego.

Słusznie także Sąd I instancji postrzega, że brak jest w wyjaśnieniach A. G. tendencji do nadmiernego obciążania Ł. G. (1).

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przedstawia ustalenia faktyczne co do każdego z przypisanych Ł. G. (1) czynów i prezentuje logiczny wywód, jakimi przesłankami każdorazowo się kierował.

Argumentacja zawarta w skardze w istocie sprowadza się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Rację ma Sąd I instancji wskazując na spójność i logiczność wyjaśnień A. G. i T. S.- także tych odnoszących się do Ł. G. (1). Zgodność relacji A. G. i T. S. upewnia, że przedstawiają oni rzeczy tak jak rzeczywiście się miały. Nie mieli przecież oskarżeni możliwości aby uzgodnić treść składanych wyjaśnień, przede wszystkim natomiast nie mieli żadnego interesu w tym, aby pomawiać Ł. G. (1) o takie działania, których by nie poodejmował.

Nie sposób przyjąć, że Sąd I instancji naruszył przepisy postępowania (obrońca nie precyzuje przy tym jakie przepisy ma na uwadze) poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka J. K..

Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do wiarygodności relacji A. G. w zakresie czynów popełnionych wspólnie z J. K. . Co istotne, wyjaśnienia A. G. co do tego etapu przestępczej działalności, znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach J. D., co trafnie podkreśla Sąd I instancji. To, że relacje A. G. co do udziału Ł. G. (1) nie znajdują odzwierciedlenia w wyjaśnieniach innych oskarżonych (w tym także jak podnosi obrońca- w wyjaśnieniach J. D.) wskazuje tylko na wiodącą rolę A. G. . Podkreślić też trzeba, że z pierwszych wyjaśnień D. S. (1) wynika, że udział w przestępstwach narkotykowych zaproponowali mu wspólnie A. G. i Ł. G. (1) (k.3245-3256 t. XVII). Zgodne jest to z wypowiedzią A. G. z 13.05.2010 r., kiedy opisując rozwój przestępnej działalności precyzuje, że używając liczby mnogiej ma na myśli siebie, P. i G. (k.1685 t. IX). Odpowiadając 09.07.2010 r. na pytanie w jaki sposób były inwestowane pieniądze pochodzące ze sprzedaży marihuany A. G. odpowiedział: „ My, tj. ja i G., zostawialiśmy sobie z tych pieniędzy około 10%” (k. 2131 t. XI).

Nie dostrzegął skarżący, jak się wydaje, potrzeby przesłuchania J. K. przed Sądem I instancji, skoro nie został złożony stosowny wniosek dowodowy. Na marginesie zauważyć trzeba, że według wiedzy J. D., J. K. nie żyje (k. 4893 t. XXV).

To, że Ł. G. (1) nie osiągał takich korzyści jak A. G. nie wyklucza możliwości przypisania mu współsprawstwa. Sąd odwoławczy podziela stanowiska prezentowane w przytaczanych przez skarżącego judykatach co do istoty współsprawstwa. Wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji ustalił w oparciu o wyjaśnienia A. G. i T. S. takie czynności sprawcze podejmowane przez Ł. G. (1), które pozwalały na przypisanie mu działania wspólnego z A. G.. Zostały one wyczerpująco opisane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a skoro skarżący nie zawarł w skardze zarzutów, które zmierzałyby do podważenia trafności ustaleń Sądu orzekającego co do poszczególnych zdarzeń z udziałem oskarżonego, wystarczające będzie ze strony Sądu Apelacyjnego stwierdzenie, że ustalenia te są bezbłędne. Całkowicie dowolne jest prezentowane w skardze stanowisko, że Sąd a quo dopatruje się udziału Ł. G. (1) w popełnieniu inkryminowanych czynów w tym, iż oskarżony A. G. wyjaśniając odnośnie jednego z czynów używał liczby mnogiej, a więc (jak podkreśla obrońca) zapewne chodziło o współoskarżonego Ł. G. (1), czy też z samego faktu, że oskarżeni zamieszkiwali wspólnie.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że istnieje ze strony Sądu I instancji niekonsekwencja co do roli jaką odgrywał Ł. G. (1). Rzeczywiście Sąd Okręgowy stwierdził, że wyjaśnienia A. G. wskazują na równorzędną rolę Ł. G. (1) (str. 103 uzasadnienia), ale podkreślić trzeba, że w tych wyjaśnieniach A. G. opisywał początek współpracy z T. J. (k. 1684-1685 t. IX). Wyjaśnienia składane przez A. G. 12.05.2010 r. (k. 1630-1632) wskazują, że początkowo jego rola oskarżonego nie była dominująca.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, Sąd I instancji dokonał właściwej prawnokarnej oceny zachowań Ł. G. (1).

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, to jest art. 91§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co miałoby się wyrażać w bezzasadnym przyjęciu, że Ł. G. (1) działał w ramach ciągu przestępstw, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie orzeczonej kary poprzez przyjęcie zaostrzonych granic jej wymiaru, podczas gdy czyny przypisane oskarżonemu powinny zostać objęte instytucją czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Zauważyć trzeba, że nie w każdym przypadku kwalifikacja poszczególnych zachowań przestępnych w ramach jednego czynu ciągłego (art. 12 k.k.), będzie dla sprawcy korzystniejsza, niż zakwalifikowanie ich jako przestępstwa popełnione w ciągu (art. 91). Czyn ciągły zawiera dodatkowy element należący do strony podmiotowej, którym jest z góry powzięty zamiar działania przestępnego. Jest to okoliczność, która nabiera istotnego znaczenia w przypadku przestępstw narkotykowych. Nie wydaje się, aby z góry zaplanowana i konsekwentnie realizowana w warunkach art. 12 k.k. działalność polegająca na uczestnictwie w obrocie narkotykami była w aspekcie strony podmiotowej czymś mniej nagannym, niż sukcesywne zachowania podejmowane bez takiego z góry powziętego zamiaru. Nie można tu nie zwrócić uwagi, w kontekście przesłanek ważkich dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, że przedmiotem przestępnych zachowań oskarżonego była marihuana o łącznej wadze około 700 kg.

Ponadto, całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie oskarżonemu działań ze z góry powziętym zamiarem. Oskarżony nie przyznaje się do stawianych zarzutów, a zatem w oparciu o jego wyjaśnienia nie sposób czynić jakichkolwiek ustaleń co do zamiaru towarzyszącego mu w czasie poszczególnych przestępnych zachowań. Także z innych dowodów nie sposób wyprowadzać wniosku, że Ł. G. (1) motywowany był jednym, z góry powziętym zamiarem, a nie może przekonywać o tym tylko bliskość czasowa kolejnych zachowań.

Domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Ł. G. (1) od zarzucanych mu czynów z art. 299§1 i 5 k.k. oraz z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (za wyjątkiem czynu opisanego w punkcie LV aktu oskarżenia), pomijając wyjaśnienia samego Ł. G. (1). Prawdą jest, że oskarżony nie przyznaje się do zarzucanych czynów, jednak z jego wyjaśnień wynika nie tylko to, że miał pełną wiedzę co do przestępnego procederu jakiego dotyczy przedmiotowa sprawa. Będąc przesłuchiwany 16.02.2011r. stwierdził, że z P. P. odbierał na parkingu koło od T. J., więc tam musiały być narkotyki. Takich sytuacji było 2-3, nawet więcej. Wskazał też, że raz z A. G. był u jakiegoś starego Holendra, wówczas z bagażnika do bagażnika przelożyli torbę; domyślił się, że była w niej marihuana. Przewoził także dla A. G. pieniądze, które dostawał od P. P., więc spodziewał się, że za narkotyki. Kilka razy leciał z funtami do Polski, robił także przelewy za pośrednictwem (...) (k.3094-3096 t. XVI). Także w kolejnych wyjaśnieniach Ł. G. (1) przyznawał, że przewoził pieniądze dla A. G. (k. 3670-3676, 3678-3682 t. XIX).

Całkowicie nieprzekonująca jest sugestia Ł. G. (1) z rozprawy (k.4808 t. XXV), że A. G. ma do niego żal za to, iż T. S. złożył obciążające go wyjaśnienia w sytuacji, kiedy A. G. przyznaje się do stawianych zarzutów, relacje T. S. w takim samym stopniu obciążają Ł. G. (1) jak wyjaśnienia A. G. (tyle, że T. S., który przyjechał do Wielkiej Brytanii latem 2008 r. opisuje krótszy okres działalności Ł. G. (1)).

Wymierzone oskarżonemu Ł. G. (1) kary: za ciąg przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii- 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 340 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, za ciąg przestępstw z art. 299§1 i 5 k.k.-2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę są surowe, jednak w przekonaniu Sądu odwoławczego, w realiach sprawy w pełni uzasadnione, nie jest zatem zasadny zarzut rażącej niewspółmierności kary. Co do czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIX wyroku, kary roku pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny nie mogą zostać ocenione jako nadmiernie surowe już z tej przyczyny, że zbliżone są do dolnego ustawowego zagrożenia.

Przedmiotem przestępstw z art. 56 ust.3 było łącznie około 700 kilogramów marihuany, a przestępstw z art. 299§1 i 5 k.k. łącznie 98.000 funtów, co daje obraz skali przestępnego procederu w jakim uczestniczył Ł. G. (1).

Sąd I instancji wyjaśnił, z jakich względów przypisane oskarżonemu przestępstwa charakteryzują się szczególnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że czyny zakazane ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez ich nagminność stwarzają wciąż rosnące zagrożenie dla ludzkiego zdrowia, również w społecznym wymiarze tego zagrożenia. Rośnie bowiem liczba osób nie tylko okazjonalnie i eksperymentalnie zażywających narkotyki, lecz także osób uzależnionych, w szczególności młodych i bardzo młodych. Odpowiednio surowe kary będą środkiem reakcji prawnokarnej zmierzającym do odstraszania i zniechęcenia potencjalnych sprawców od popełniania tego rodzaju przestępstw.

Nie może być wątpliwości, że dla oceny stopnia społecznej szkodliwości zachowań Ł. G. (1) istotne znaczenie ma to, że były rozciągnięte na przestrzeni trzech lat- trafnie określił Sąd I instancji że było to dobrze funkcjonujące, dochodowe przedsięwzięcie. Stanowisko Sądu I instancji, że gdyby nie obiektywny fakt zatrzymań, oskarżeni kontynuowaliby swoją przestępczą działalność jest całkowicie uprawnione. Ani z wyjaśnień A. G., ani z wyjaśnień T. S. nie wynika, że zamierzali zmienić tryb życia i zaniechać handlu narkotykami.

Wbrew stanowisku prezentowanemu w apelacji, zachowana została wewnętrzna sprawiedliwość wyroku. A. G. wymierzono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednak pamiętać trzeba, że kary jednostkowe orzekane były przy zastosowania nadzwyczajnego ich złagodzenia, jednak w górnym dopuszczalnym ustawą wymiarze. Podobnie rzecz się ma jeżeli chodzi o kary wymierzone T. S.. W przypadku D. S., to jego sytuacja uległa istotnej zmianie na etapie postępowania odwoławczego- został uniewinniony od jednego z zarzutów o znacznym ciężarze , co nie mogło pozostać bez wpływu na wymiar kary. W zakresie dotyczącym J. D., sprawa została uchylona do ponownego rozpoznania, jednak postrzec trzeba, że Sąd I instancji przypisał mu nieporównywalnie mniejszy udział w przestępczym procederze niż Ł. G. (1).

Podkreślając uprzednią karalność innych oskarżonych, zdaje się skarżący nie dostrzegać, że Ł. G. (1) skazany był wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z 25.01.2005 r. za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, pierwotnie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania- postanowieniem z 14.12.2006 r, zarządzono wykonanie tej kary (k.6943 t.XXV). Nie jest zatem tak, że sylwetka Ł. G. (1) pozytywnie wyróżnia się na tle pozostałych sprawców.

Prawdą jest, że w części uzasadnienia poświęconemu wymiarowi kary brak jest wyводу odnośnie rzeczywistego wkładu Ł. G. (1) w popełniane przestępstwa, pisemne motywy zaskarżonego wyroku tworzą jednak logiczną całość. W pierwszej części, dokonując ustaleń faktycznych, opisał Sąd I instancji w czym każdorazowo wyrażał się udział Ł. G. (1). Z pewnością nie sposób określić go jako marginalny, niezależnie od tego, że kluczową rolę odgrywał A. G., zwłaszcza w późniejszym okresie przestępczej działalności.

Nie noszą także cech nadmiernej surowości wymierzone oskarżonemu kary łączne 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 540 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda z nich.

Niewątpliwie, oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo. Trafnie Sąd I instancji kształtując karę łączną wobec skazanego sięgnął po zasadę asperacji. Prawidłowo też ocenił związki przedmiotowo- podmiotowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i ciągami przestępstw. Przypomnieć trzeba, że karę łączną pozbawienia wolności Sąd I instancji mógł orzec w wymiarze od 5 lat i 6 miesięcy do 9 lat i 5 miesięcy, grzywnę zaś od 340 do 590 stawek dziennych.

odnośnie apelacji obrońcy D. S.:

Apelacja obrony oskarżonego D. S. po części zasługiwała na uwzględnienie. Co już wyżej wyjaśniono, bezzasadny jest stawiany w skardze zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, to jest art. 111§1 i 2 k.k. oraz art. 56 ust3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W pierwszym rzędzie ustosunkować się należy do podniesionego przez obrońcę, w piśmie procesowym z 24.03.2016 r., zarzutu zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 10 k.p.k. (jak się wydaje skarżący ma na uwadze punkt 11 art. 17§1 k.p.k.- vide: wyrok SN z 09.05.2011 r. V KK 135/11, Lex nr 794538) w zw. z art. 607 e§1 k.p.k.

Sąd odwoławczym w określonym zakresie podzielił stanowisko obrońcy, że w przypadku D. S. doszło do obrazy art. 607 e§1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem, osoby przekazanej w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie można ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania.

Postanowieniem z 21.10.2010 r. IV Kop 86/10 (k. 2552-2559 t.XIII) wydano europejski nakaz aresztowania D. S. odnoszący się do pięciu przestępstw polegających na tym, że podejrzany:

a) w drugiej połowie 2007 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G. przewiózł z Holandii do Niemiec znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich o wadze 2 kg i haszyszu o wadze 1 kilograma ,

to jest o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

b) w drugiej połowie 2007 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), A. G. , M. S. (1), P. P. i T. J. przewiózł z Holandii do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich o wadze 7 kg,

to jest o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

c) latem 2008 r., w Wielkiej Brytanii i Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., T. S., A. G., Ł. G. (1), podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych w ten sposób, że przyjął i przekazał środki płatnicze w kwocie 10.000 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość 41.600 zł, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, polegającego na przewozie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich z Holandii do Wielkiej Brytanii,

to jest o czyn z art. 299§1 k.k.,

d) w pierwszej połowie 2009 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. S., A. G. i Ł. G. (1) przewiózł z Holandii do Wielkiej Brytanii znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich o wadze 20 kg ,

to jest o czyn z art. 55 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

e) w dniu 1 i 2 listopada 2009 r., wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), A. G., T. S., dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 6.295,03 gramów suszu konopi indyjskich, przemieszczając je z terytorium Holandii do S.,

to jest o czyn z art. 55 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zaskarżonym wyrokiem D. S. uznano za winnego następujących przestępstw:

- w punkcie LVII wyroku- z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r polegającego na tym, że na przełomie września i października 2007 r. w N., w Niemczech, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 2000 gramów oraz haszyszu, o łącznej masie nie mniejszej niż 1000 gramów w ten sposób, iż po przewiezieniu ich z E., w Holandii, do N., w Niemczech, wraz z A. G. przekazał je nieustalonemu mężczyźnie celem sprzedaży,

-w punkcie LVIII wyroku- z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r polegającego na tym, że w okresie od około października 2007 r. do listopada 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J., Ł. G. (1) oraz z innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 18 razy, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 360 kilogramów, w ten sposób, że w celu wprowadzenia tych konopi do obrotu na terenie Wielkiej Brytanii przez ustaloną osobę, pomagał w ich ukryciu w kole zapasowym samochodu ciężarowego, dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, a także po przewiezieniu ich z Holandii do Wielkiej Brytanii przez T. J., odbierał to koło z ukrytymi konopiami,

-w punkcie LIX wyroku- z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r polegającego na tym, że w okresie od około października 2007 roku do listopada 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. G. i z Ł. G. (1) oraz innymi ustalonymi osobami /wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, w różnych konfiguracjach osobowych w odniesieniu do poszczególnych zdarzeń, wielokrotnie, nie mniej niż 15 razy, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 120 kilogramów, w ten sposób, że po przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii suszu konopi innych niż włókniste ukrytych w zbiorniku na gaz prowadzonego przez niego samochodu osobowego, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kilogramów, przekazywał je innym osobom celem ich sprzedaży,

-w punkcie LX wyroku- z 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk w okresie od około października 2007 r do listopada 2009 r w Polsce, Holandii, Wielkiej Brytanii i krajach tranzytowych leżących na trasie przejazdu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz inną ustaloną osobą, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie przewoził środki płatnicze, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 50.000,00 funtów brytyjskich, stanowiące równowartość kwoty nie mniejszej niż 226.500,00 złotych, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, to jest z obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, a następnie na terenie Holandii przekazywał te pieniądze A. G., a także przewoził do Polski, gdzie w kantorach wymiany walut na terenie T. wymieniał je na walutę EURO, w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi,

-w punkcie LXI. wyroku- z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r polegającego na tym, że w pierwszej połowie 2009 roku, w Holandii i Wielkiej Brytanii, działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. S. i Ł. G. (1) oraz inną ustaloną osobą /wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania/, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, o łącznej masie nie mniejszej niż 20 kilogramów, w ten sposób, że po dostarczeniu konopi przez ustaloną osobę, wspólnie z A. G., T. S. i Ł. G. (1), w Z., w Holandii, zapakowaniu wyżej wskazanej ilości środka odurzającego do puszek po owocach, przewiezieniu tych konopi z Holandii do Wielkiej Brytanii, przekazał je ustalonej osobie celem sprzedaży.

Rację ma niewątpliwie obrońca podnosząc, że czyny, za które D. S. został skazany dotyczą obrotu narkotykami w ilości 500 kg, natomiast przestępstwa wymienione w ENA określały tę ilość na niecałe 37 kg, w przypadku zaś przestępstwa z art. 299 k.k. jako jego przedmiot przyjęto w wyroku 50.000 funtów brytyjskich, a w ENA - 10.000 funtów; występują także różnice w opisie czynów, w tym co do czasu ich popełnienia i ostatecznie przyjętej ich kwalifikacji prawnej.

Szczegółowa analiza charakteru przestępstw wskazanych w ENA i przypisanych D. S. zaskarżonym wyrokiem prowadzi jednak do wniosku, że tylko w przypadku czynu opisanego w punkcie LVIII orzeczenia doszło do naruszenia art. 607 e§1 k.p.k. Od czynu tego jednak Sąd odwoławczy (o czym niżej) uniewinnił D. S., stąd też finalnie nie wystąpiła w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439§1 pkt 9 k.p.k.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko wyrażone przez Sławomira Steinborna w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego (Lex 2013) że przepis art.607 e §1 k.p.k. nie odnosi się do sytuacji, gdy w toku postępowania karnego nastąpi zmiana kwalifikacji prawnej czynu, w związku z którym doszło do przekazania osoby ściganej. Nie znajduje również zastosowania w sytuacji, gdy w toku postępowania, po przekazaniu osoby ściganej ulegną zmianie ustalenia faktyczne dotyczące czynu, który stanowił podstawę przekazania, o ile nie powodują one zmiany tożsamości czynu. Trafnie komentator odwołuje się do wyroku TS z 1 grudnia 2008 r. w sprawie Leymann i Pustovarov (C-388/08 PPU), w którym wyrażono pogląd, iż w celu stwierdzenia, że rozważane przestępstwo nie jest "innym przestępstwem" niż to, które stanowiło podstawę przekazania, w rozumieniu art. 27 ust. 2 decyzji ramowej o ENA (odpowiada art. 607e § 1 k.p.k.) należy zbadać, czy znamiona przestępstwa według opisu prawnego tego przestępstwa w wydającym ENA państwie członkowskim są takie same jak te, ze względu na które nastąpiło przekazanie osoby, i czy istnieje wystarczająca zgodność pomiędzy danymi widniejącymi w ENA a danymi wymienionymi w późniejszej

czynności procesowej. Zmiany dotyczące okoliczności czasu i miejsca są dozwolone, o ile wynikają z zebranych w ramach postępowania toczącego się w wydającym ENA państwie członkowskim informacji, dotyczących zachowania opisanego w ENA, nie zmieniają charakteru przestępstwa i nie pociągają za sobą spełnienia przesłanek odmowy wykonania ENA na mocy art. 3 i 4 decyzji ramowej o ENA. Wniosek o przekazanie oparty jest na informacjach odzwierciedlających stan śledztwa w chwili wydania ENA. Z tego względu jest możliwe, że stwierdzone w toku postępowania okoliczności faktyczne nie będą odpowiadały pod wszystkimi względami okolicznościom opisanym początkowo. Zebrane informacje mogą prowadzić do uściślenia lub modyfikacji znamion przestępstwa, ze względu na które pierwotnie nastąpiło wydanie ENA. Wymaganie uzyskania zgody państwa członkowskiego wykonującego ENA w razie jakichkolwiek zmian w opisie czynu wykaczałoby poza implikacje zasady specjalności i naruszałoby zakładany w decyzji ramowej cel polegający na przyspieszeniu i uproszczeniu współpracy sądowej pomiędzy państwami członkowskimi.

Nie może być wątpliwości, co już wyżej zaakcentowano, że czynności sprawcze przypisane D. S. w punkcie LVIII wyroku, polegające na tym, że oskarżony miał uczestniczyć nie mniej niż 18 razy w obrocie znaczących ilości środka odurzającego, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 20 kg w ten sposób, że w celu wprowadzenia tych środków odurzających do obrotu na terenie Wielkiej Brytanii, pomagał w ich ukryciu w kole zapasowym samochodu ciężarowego, dostarczał na terenie Holandii zapakowane do przewozu koło, a także po przewiezieniu z Holandii do Wielkiej Brytanii przez T. J., odbierał to koło z ukrytymi konopiami, nie przystając do opisu żadnego zachowania spośród pięciu przestępstw stanowiących podstawę wydania ENA.

Inaczej rzecz się ma, jeżeli chodzi o pozostałe, cztery przypisane D. S. przestępstwa.

Mimo zmian w opisie czynów, zachowana została, w przekonaniu Sądu odwoławczego, ich tożsamość i nie jest tak, że D. S. skazany został za inne przestępstwa niż te, których dotyczył europejski nakaz aresztowania.

Odpowiednikiem czynu oznaczonego literą a) w ENA jest występki przypisany D. S. w punkcie LVII wyroku. Opisy przestępnych zachowań oskarżonego są tożsame jak chodzi o czas i miejsce działania, czynności wykonawcze. Tak samo określono przedmiot przestępstw- 1 kg haszyszu i 2 kg marihuany.

Przypisany oskarżonemu czyn w punkcie LXI wyroku jedynie w sposób bardziej szczegółowy opisuje zachowanie D. S. w porównaniu z czynem wskazanym pod literą d) w ENA.

Nie sposób w ocenie Sądu odwoławczego wykluczać tożsamości czynów wskazanych pod literą c) w ENA i w punkcie LX wyroku z tej tylko przyczyny, że w ENA czas przestępnego działania podano jako lato 2008 r., wartość przedmiotu przestępstwa określono na 10.000 funtów, a zaskarżonym wyrokiem przyjęto, że oskarżony działał w okresie od około października 2007 r do listopada 2009 r, przewoził środki płatnicze, w łącznej kwocie nie mniejszej niż 50.000 funtów.

Największe zmiany w opisie czynu ujętego w ENA i przypisanego zaskarżonym wyrokiem dotyczą zarzutu wskazanego pod literą b) w ENA i w punkcie LIX wyroku, nie są to jednak różnice o takiej wadze, które by uzasadniały twierdzenie, że w tym przypadku uznano D. S. za winnego innego przestępstwa niż to, jakiego dotyczył ENA. W przekonaniu Sądu odwoławczego, rozsądna życiowa ocena wskazuje, że zachowanie opisane w ENA pod literą b) i w punkcie LIV wyroku, to to samo „zdarzenie historyczne”. Zmiany dotyczące czasu karygodnego zachowania, ilości przewiezionej przez D. S. marihuany wynikały z pozyskania przez prowadzących postępowanie dalszych dowodów (przede wszystkim wyjaśnień T. S. i A. G., po części jednak także wyjaśnień D. S.) wskazujących na szerszą niż początkowo działalność przestępną oskarżonego, nie skutkowały jednak odmiennej oceny charakteru przestępstwa.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie w pełni przy tym uprawniał Sąd I instancji do przypisania D. S. czynów opisanych w punktach LVII, LIX, LX i LXI wyroku. Apelacja obrońcy, aczkolwiek obszerna, w przeważającej mierze stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Kluczowymi dowodami przekonującymi o sprawstwie oskarżonego stały się dla Sądu I instancji wyjaśnienia A. G., Ł. G. (1) i T. S..

Słusznie Sąd orzekający wyjaśnienia te ocenił jako wiarygodne.

Sąd I instancji, wbrew stanowisko obrońcy D. S., nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania (art. 74§2 pkt 2 k.p.k. i art. 202§1 k.p.k.) poprzez zaniechanie przeprowadzenia badań psychiatrycznych i psychologicznych A. G. i Ł. G. (1). Nie ma racji skarżący, że z samego faktu spożywania przez A. G. i Ł. G. (1) znacznych ilości środków odurzających należy wyprowadzić wnioski, że mogło to mieć wpływ na ich stan psychiczny, zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń. Tak A. G. jak i Ł. G. (1) byli wielokrotnie przesłuchiwani. Ich relacje są zborne, nie zawierają takich niejasności czy sprzeczności, aby mogły się rodzić wątpliwości co do ich stanu psychicznego.

Gołosłowne są sugestie obrońcy, że oskarżeni A. G. i T. S. mogą pomawiać D. S. kierując się zamiarem skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Cytowane przez obrońcę wypowiedzi Ł. G. (1), T. J., T. S., R. B., D. S. wskazywać mogą na określone cechy charakteru A. G., jego dominację nad innymi współoskarżonymi, ale samo to nie może przekonywać, że nadmiernie obciąża on poszczególnych sprawców, pomawia ich o działania, jakich nie podejmowali. To, że A. G. odgrywał kluczową rolę w przestępstwach narkotykowych i innych z nimi związanych, jakich dotyczy przedmiotowa sprawa, wynika wszak z samych bardzo obszernych wyjaśnień tego oskarżonego.

Odnosnie wypowiedzi D. S., że podjął współpracę w A. G. ponieważ bał się jego reakcji na odmowę, słusznie Sąd I instancji uznał ją za niewiarygodną i przyjął, że oskarżony sam zgłosił gotowość uczestnictwa w przemyśle marihuany wiedząc, że jest to dochodowy interes.

Rażą wręcz naiwnością twierdzenia D. S., że motywem jego działania nie była chęć zysku.

Całkowicie też dowolne są sugestie obrońcy, że A. G. może pomawiać D. S. z powodu rzekomego konfliktu z T. J. (szwagrem D. S.)- T. J. miał bowiem nie zgodzić się na propozycję A. G. ograbienia M. S. (1).

Nie przekroczył Sąd I instancji zasad swobodnej oceny dowodów odmawiając wiary twierdzeniem D. S., że nie wiedział, jadąc z A. G. do Niemiec, że uczestniczy w przewozie i dostarczeniu odbiorcy z N., nie mniej niż 2 kg marihuany i 1 kg haszyszu (str. 122-123 uzasadnienia).

Z wyjaśnień A. G. (k. 1587 t. VIII) opisującego wyjazd do Niemiec wynika, że D. S. wiedział, że celem tego jest przemyt marihuany i haszyszu i było to już po tym, jak zgodził się na propozycję wożenia narkotyków. Słusznie podkreśla Sąd I instancji zmienność wyjaśnień D. S. w tym zakresie.

Wyjaśniając po raz pierwszy co do tego zdarzenia, D. S., utrzymując, że był nieświadomy tego, że podczas podróży z Holandii do Niemiec przewoził dwa kilogramy haszyszu (k. 3245 t. XVII) wskazał jednak, że w trakcie pobytu u kuzyna A. G. okazało się, że mają pojechać do jakiegoś Niemca i tam zawieźć mu „ten towar o którym jest mowa w pierwszym zarzucie” (k. 3246). Nie mogą zostać ocenione jako wiarygodne twierdzenia oskarżonego tak z postępowania przygotowawczego, że nie znał celu wyjazdu do Niemiec, jak i z rozprawy (k.4857-4861, t.XXV), z których należałoby wnosić, że nie wiedział, iż A. G. przekazał nieustalanej osobie w N. narkotyki w sytuacji, kiedy oskarżony przyznaje, że swoją usługę jako kierowcy wycenił na 3000 zł, kwota ta została mu wypłacona, oskarżony zaś wiedział czym zajmuje się A. G..

Nie można także zgodzić się ze skarżącym, że zachowanie D. S. winno być rozpatrywane w kategoriach pomocnictwa określonego w art. 18§3 k.k. do udziału w obrocie środkami odurzającymi. Uczestnictwo w obrocie narkotykami jest pojęciem bardzo szerokim, mieszczą się w nim różnorodne czynności sprawcze. Istotę przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii trafnie wyłożył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18.10. 2012 r. II AKA 163/12 wskazując, że pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 roku

odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest zachowanie każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych (KZS 2012/12/63).

W przekonaniu Sądu odwoławczego, w omawianym przypadku D. S. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Byłoby też tak, gdyby dać wiarę oskarżonemu, że dopiero w Niemczech nabrał przekonania, że z A. G. dostarcza odbiorcy marihuanę i haszysz, co słusznie podkreśla Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy podzielił natomiast stanowisko obrońcy, że błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę (błędem dowolności), dotknięte jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie LVIII wyroku, którym uznano D. S. za winnego uczestnictwa, wspólnie i w porozumieniu z A. G., T. J., Ł. G. (1) oraz innymi osobami w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniejszej niż 360 kg. Oskarżonemu przypisano nie mniej niż 18 zachowań, które miałyby polegać na pomocy w ukryciu konopi w kole zapasowym samochodu ciężarowego, którym narkotyki przewoził z Holandii do Wielkiej Brytanii T. J., na dostarczaniu na terenie Holandii zapakowanego do przewozu koła, a także na odbiorze takiego koła po dowiezieniu go do Wielkiej Brytanii.

Rzecz jednak nie w tym, co podnosi obrońca, że materiał dowodowy na jakim opierał się Sąd I instancji w postaci wyjaśnień T. S. i A. G. jest niewiarygodny, a w tym, że depozycje tych oskarżonych nie uprawniały Sądu I instancji do przypisania D. S. tego fragmentu przestępczej działalności, która związana była z przemytem marihuany z Holandii do Wielkiej Brytanii przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego kierowanego przez T. J..

Wielokrotnie na temat działalności D. S. wypowiadał się T. S.. Jego wyjaśnienia odnosiły się jednak do przemykania przez D. S. marihuany w zbiorniku na gaz samochodu przez niego prowadzonego, do odbioru pieniędzy od P. P. za sprzedane w Wielkiej Brytanii narkotyki, wyjazdów D. S. z marihuaną i funtami do Polski, korzystania z domów wynajmowanych w P. i Y. w Wielkiej Brytanii, przesyłania pieniędzy dla A. G., pakowania marihuany do puszek i zawiezienia takiego transportu do Anglii (k.53v,54v, 151-152, 171-172, 225- 226,262- 264, 928 t.V,2117- 2118 t. XI).

T. S. nie wymieniał nazwiska D. S. opisując ukrywanie marihuany w kole zapasowym, które TIR-em przewoził następnie do Wielkiej Brytanii T. J.. Nie sposób w oparciu o przytoczone przez Sąd I instancji wyjaśnienia T. S. z 8.12.2009 r., w których wskazał, że „ G.” (Ł. G. (1)- dop.S.A.) przyjeżdżał do Anglii, gdy z marihuaną miał przyjechać „G.” (T. J.- dop. S.A.), a na miejscu nie było ani jego ani S. (str.107-108 uzasadnienia), czynić jednoznaczne ustalenia co do sprawstwa D. S..

Podobnie Ł. G. (1) łączył D. S. z osobistym przewozem marihuany, zajmowaniem się sejfem, który był w domu wynajmowanym w Anglii, a w którym chowano pieniądze za narkotyki sprzedawane przez P. P., ale nie z transportami wykonywanymi przez T. J. (k. 3095 t.XVI, 3676 t. XIX).

To jedynie wyjaśnienia A. G. mogłyby powiązać D. S. z przemytem marihuany dokonywanym przez T. J..

W praktyce, istotne w tym zakresie są jedynie wyjaśnienia A. G. z 14.05.2010 r. (k.1587-1588 t.VIII). Na nich też oparł się Sąd I instancji przypisując D. S. zachowanie opisane w punkcie LVIII wyroku. Rzeczywiście A. G. stwierdził, że w przemyt marihuany w kole byli zaangażowani wszyscy- on, M. S. (1), D. S., Ł. G. (1), a przy rozpakowywaniu na miejscu w Anglii- P. P.. A. G. wskazał, że: „ W zależności od tego, czy S. i G. byli w Holandii czy w Anglii to oni pakowali koła z nami albo rozpakowywali w Anglii z P.. To było nasze wspólne przedsięwzięcie. P. był już jedynym naszym poważnym odbiorcą”.

Podkreślić jednak trzeba, że A. G. nie opisał bliżej żadnego z przypadków kiedy w pakowaniu czy rozpakowywaniu koła z ukrytą w nim marihuaną miał uczestniczyć D. S.. Kwestia ta nie znalazła rozwinięcia w dalszych wyjaśnieniach A. G.. Na rozprawie zaś oskarżony odmówił składania wyjaśnień.

Analiza wyjaśnień A. G. z 14.05.2010 r. wskazuje, że odnoszą się one do działalności T. J. w okresie pomiędzy drugą połową 2007 r. a pierwszą połową 2008 r. A. G. opisywał na początku tego przesłuchania przemyt marihuany dokonywany przez nieustalonego mężczyznę narodowości holenderskiej, każdorazowo po 50 kg, co miało miejsce latem 2007 r., w drugiej połowie 2007 r. i pierwszej połowie 2008 r., przy czym w tym ostatnim przypadku transport konopi został zatrzymany przez policję na terenie Wielkiej Brytanii (przestępstwa te przypisano A. G. w punktach VII, VIII i XII zaskarżonego wyroku). Skoro A. G. stwierdził, że pomiędzy drugim a trzecim „dużym tirem” do Anglii jeździł T. J., to wypływa z tego logiczny wniosek, że oskarżony miał na uwadze okres wyżej wskazany- od drugiej połowy 2007 r. do pierwszej połowy 2008 r.

Wprawdzie D. S. składając wyjaśnienia 31.03.2011 r. (k.3246 t. XVII) stwierdził, opisując początek współpracy z A. G., że pilnował marihuany przywożonej przez TIR- y, ale oczywiste jest, że nie chodziło tu o marihuanę transportowaną przez T. J..

Podkreślić trzeba, że możliwość przypisania D. S. współdziałania z T. J. w przemyśle marihuany z Holandii do Wielkiej Brytanii tym bardziej jawi się jako wątpliwa, jeżeli zważy się ustalenia Sądu I instancji odnoszące się do przewożenia przez samego D. S. marihuany ukrywanej w zbiorniku na gaz prowadzonego przez niego samochodu osobowego. Zachowanie takie przypisano D. S. w punkcie LIX zaskarżonego wyroku.

Apelacja obrońcy co do tego rozstrzygnięcia o tyle tylko okazała się zasadna, że skutkowałą zmianę opisu czynu poprzez przyjęcie, że został dokonany w okresie od kwietnia/maja 2008 r. do listopada 2009 r. (konsekwentnie Sąd odwoławczy zmienił opisy czynów w odniesieniu do współdziałających z D. S. co do A. G. i Ł. G. (1)).

Słusznie podkreśla obrońca, że taki czas działania D. S. wynika z wyjaśnień A. G., brak natomiast podstaw do twierdzenia, iż wcześniej oskarżony przewoził niesystematycznie marihuanę.

Będąc przesłuchiwany 07.07.2010 r. A. G. podał, że na przełomie kwietnia i maja 2008 r. D. S. zaczął jeździć na wyspę i zaczęła się jego „przygoda z biznesem” (k.2122 t. XI) . Wniesiona skarga nie zawiera przy tym takich argumentów, które byłyby w stanie podważyć trafność ustaleń Sądu I instancji, że oskarżony wykonał nie mniej niż 15 kursów, przewożąc każdorazowo nie mniej niż 8 kg marihuany, to jest łącznie nie mniej niż 120 kg. W istocie, Sąd I instancji oparł się w tym zakresie na wyjaśnieniach A. G., w szczególności ostatnich składanych w postępowaniu przygotowawczym 20.12.2011 r. (k. 4078 t. XXI). Oczywiście trafnie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom D. S., w których utrzymywał, że maksymalnie 5 razy przewoził marihuanę z Holandii do Wielkiej Brytanii, kwestionował także ilość marihuany jaka mieściła się w zbiorniku na gaz. Z pewnością o braku wiarygodności A. G. nie może świadczyć ta okoliczność, że jak podnosi obrońca, z relacji T. S. wynika, że tylko dwa razy był obecny przy pakowaniu przez D. S. środków odurzających do zbiornika na gaz zamontowanego w czarnym W. (...). Nie jest też tak, że A. G. różnie podawał częstotliwość wyjazdów D. S.. Nie podważa twierdzenia A. G., że D. S. jeździł z narkotykami co miesiąc, dalsza jego wypowiedź, że mógł on w jakimś miesiącu nie jechać, a czasem było tak, że były 1,5 miesięczne przerwy w wyjazdach. Przekonuje to tylko o szczerości A. G., o tym, że nie jest jego intencją nadmierne obciążanie współsprawców.

Nie podzielił także Sąd odwoławczy zarzutów obrońcy co do prawidłowości ustaleń Sądu I instancji w zakresie ilości środków odurzających przewożonych przez D. S.. Trudno zaakceptować stanowisko skarżącego, że A. G. dążył do wyeksponowania osoby D. S. w związku z własnym interesem procesowym. Zdaje się nie dostrzegać skarżący, że obciążając D. S., A. G. obciąża jednocześnie i siebie. Nie sposób dopatrzeć się sprzeczności wyjaśnień A. G. wskazujących, że do zbiornika na gaz mieściło się nie mniej niż 8 kg marihuany z wyjaśnieniami T. S., który ilość tę określał raz na 7-8 kg, a raz na 9,5 kg.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił D. S. jedynie od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie LVIII wyroku, a w punktach VI, XLIV i LXV wyeliminował sformułowanie, że czyny tam opisane popełnione zostały przez oskarżonych A. G., Ł. G. (1) i T. J. wspólnie i w porozumieniu z D. S..

Odnosząc się do pozostałych, podnoszonych w skardze obrońcy D. S. zarzutów, stwierdzić trzeba, że w istocie rzeczy, materiały zgromadzone w trakcie kontroli operacyjnej „N.” nie miały ważkiego znaczenia dla przypisania D. S. sprawstwa określonych czynów- potwierdzały generalnie jego zaangażowanie w przestępczy proceder, jakiego dotyczy przedmiotowa sprawa. Zarzucając Sądowi I instancji powoływanie się na materiały zgromadzone w teczce będącej załącznikiem nr 1 do akt śledztwa Ap. V Ds. 73/09 i poczynienie w oparciu o ich treść ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o te materiały zostały sporządzone w postępowaniu przygotowawczym protokoły odtworzenia utrwalonych zapisów w trybie art. 143§1 pkt 7 k.p.k., które winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych, obrońca nie dostrzega, że protokoły te zostały wprowadzone do procesu postanowieniem Sądu orzekającego z dnia 27.01.2015 r. na podstawie art. 394§1 k.p.k. w zw. z art. 393§1 k.p.k. (k.6163-6165 t.XXXI).

Sąd odwoławczy nie dostrzega naruszenia przepisów postępowania, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku w sytuacji, kiedy stenogramy rozmów zawarte w teczce stanowiącej załącznik nr 1, zawierają treści tożsame z protokołami odtworzenia tych rozmów.

Prawdą jest, że w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie czyni szerszych rozważań prawnych co do czynu przypisanego D. S. w punkcie LX zaskarżonego wyroku.

Obrońca D. S. nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu I instancji odnoszących się co do tego występkę. Przypomnieć należy, że zachowanie D. S. polegało na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie przewoził wartości dewizowe, łącznie nie mniej niż 50.000 funtów brytyjskich z Wielkiej Brytanii do Holandii, gdzie przekazywał je A. G., przewoził także funty do Polski, gdzie wymieniał je na euro w celu powrotnego wywiezienia za granicę i wykorzystania do finansowania działalności związanej z obrotem środkami odurzającymi.

Takie czynności sprawcze wręcz modelowo wypełniają znamiona przestępstwa z art. 299§1 k.k., który penalizuje zachowania polegające między innymi na przyjmowaniu, przekazywaniu, wywozie za granicę wartości dewizowych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Skoro oskarżony działał w porozumieniu z innymi osobami, to podlega surowszej odpowiedzialności przewidzianej w §5 art. 299 k.k.

Apelacja obrońcy skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie kary wymierzonej D. S. za ciąg przestępstw z art. 56 ust.3 k.k. i kary łącznej, jednak nie w wyniku podzielenia argumentacji zawartej w skardze. Stanowisko Sądu I instancji, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej miało oczywiste znaczenie dla rezygnacji z zastosowania rozwiązań dopuszczalnych art. 111§2 k.k. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi natomiast do przekonania, że nieuprawniony pogląd Sądu I instancji co do działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej miał takie znaczenie dla kształtowania kary według polskiej ustawy, że zasadne byłoby twierdzenie o wystąpieniu z tego powodu rażącej jej niewspółmierności .

Podnoszony przez obrońcę ustabilizowany aktualnie tryb życia, pozytywna opinia w miejscu zamieszkania, fakt, że od czasu popełnienia przypisanych zaskarżonym wyrokiem czynów D. S. przestrzega zasad porządku prawnego są niewątpliwie takimi okolicznościami, które liczyć trzeba na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary, nie można jednak uznać, że pominięte zostały przez Sąd I instancji.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że okolicznością łagodzącą może być trudna sytuacja życiowo- bytowa oskarżonego w czasie kiedy zdecydował się na współpracę z A. G.. Trudności z uzyskaniem zatrudnienia nie mogą usprawiedliwiać zdobywania przez oskarżonego środków utrzymania w drodze przestępstwa.

Niewątpliwie, kluczową rolę w przestępczym procederze odgrywał A. G.. Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że podrzędny był charakter zachowań D. S..

Sformułowanie takie można by uznać za zasadne tylko w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie LVII wyroku, dotyczącego przewiezienia wspólnie i w porozumieniu z A. G., z Holandii do Niemiec, środków odurzających w postaci marihuany o łącznej masie nie mniejszej niż 2 kg i haszyszu o łącznej masie nie mniejszej niż 1 kg.

Trudno jako podrzędną określić rolę D. S. w zakresie czynów z punktów LIX i LXI wyroku, kiedy oskarżony sam przewiózł z Holandii do Wielkiej Brytanii odpowiednio 120 kg i 20 kg marihuany.

Kluczowe także było zachowanie D. S. dla realizacji przestępstwa z art. 299§1 i 5 k.k. Nie może zostać oceniona jako nadmiernie surowa kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona za czyn z art. 299§1 i 5 k.k., skoro zbliżona jest do dolnego ustawowego zagrożenia. Kara 200 stawek dziennych grzywny adekwatna jest do korzyści jakie oskarżony zamierzał uzyskać na drodze przestępstwa. Ustalenie wysokości jednej stawki na poziomie 30 złotych nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego, który mieszka i pracuje w Holandii.

Skoro z przypisanego oskarżonemu ciągu przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wyeliminowano czyn, którego przedmiotem była największa ilość marihuany, musiało to mieć oczywiste przełożenie na wymiar kary. Sąd odwoławczy obniżył wymierzoną D. S. karę pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy a grzywnę do 250 stawek przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego kary te nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmierne łagodne- są to kary sprawiedliwe należycie uwzględniające występujące po stronie oskarżonego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące. Pamiętać trzeba, że wszystkie przypisane oskarżonemu czyny charakteryzują się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości.

Jako karę łączną Sąd Apelacyjny orzekł karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 350 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł. uznając, że kary tak ukształtowane odpowiadają związkowi przedmiotowo- podmiotowemu zachodzącym pomiędzy zbiegającymi się ciągiem przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przestępstwem z art. 299§1 i 5 k.k.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. J.:

Apelacja obrońcy T. J. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Już wyżej Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu wystąpienia w sprawie bezzwzględnej przesłanki odwoławczej i obrazy prawa materialnego. Obydwa te zarzuty były bezzasadne.

Nie dopuścił się także Sąd I instancji obrazy przepisów postępowania- art. 5§2 i 7 k.p.k. Wbrew stanowisku prezentowanemu w skardze, Sąd I instancji nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów także w tej części w jakiej odnoszą się do T. J..

Nie naruszył też Sąd I instancji dyspozycji art. 5§2 k.p.k.- z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd orzekający nabrał jakichkolwiek wątpliwości dokonując ustaleń faktycznych.

Odmawiając wiary wyjaśnieniom T. J., który utrzymywał, że jedynie dwa razy przewoził marihuanę z Holandii do Wielkiej Brytanii ukrytą w kole zapasowym samochodu ciężarowego- w sierpniu 2007 r. i w październiku lub listopadzie 2008 r., Sąd I instancji nie uczynił tego bezkrytycznie, ale po wnikliwej analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Słusznie przyjął Sąd I instancji, że takie twierdzenia T. J. wynikają z przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do umniejszenia skali procederu, w którym uczestniczył, a także chęci zatajenia roli pozostałych osób w procederze tym uczestniczących.

Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że nie można doszukać się w wypowiedziach A. G. elementów, które świadczyłyby o tym, że pałał on chęcią zemsty wobec którejkolwiek z osób, które wymieniał w swoich wyjaśnieniach. Naiwnie brzmią

sugestie T. J., że A. G. pomawia go o takie zachowania, których nie podejmował mszcząc się za to, że oskarżony nie wyraził zgody na propozycję „ograbienia” M. S. (1). Aktualne są uwagi Sądu Apelacyjnego poczynione przy omawianiu apelacji obrońcy D. S. o braku podstaw do poddania A. G. i Ł. G. (1) badaniom przez biegłych psychiatrów na okoliczność ich zdolności do postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, o braku okoliczności wskazujących na stronniczość A. G. i T. S., jak i uwagi co do wniosków, jakie można wyprowadzić z wypowiedzi poszczególnych oskarżonych opisujących kontakty z A. G..

A. G. wielokrotnie opisywał okoliczności towarzyszące przewozowi przez T. J., kierowanym przez niego samochodem ciężarowym, marihuany z Holandii do Wielkiej Brytanii (k.1587-1588 t.VIII,1684-1685 t. IX, k.2121-2122,2127,2131-2132 t.XI).

Będąc przesłuchiwany 07.07.2010 r. A. G. stwierdził, że pomiędzy drugim a trzecim „dużym tirem” T. J. zrobił dla nich swoim tirem kilka kursów do Wielkiej Brytanii, na pewno było ich nie mniej niż 10, przewożąc jednorazowo 25- 30 kg marihuany (k. 2121). Jak to wyjaśniono przy omawianiu apelacji obrońcy D. S. A. G. odnosił się do okresu między drugą połową 2007 r. a pierwszą połową 2008 r.

Wyjaśnienia A. G. znajdują potwierdzenie w relacjach T. S.. Oskarżony ten opisał pięć przypadków, kiedy uczestniczył w przemyśle marihuany dokonywanym przez T. J., kierowanym przez niego TIR-em (k. 54v, 185-186, 225-226, 261-262).

Będąc przesłuchiwany 03.11.2009 r., T. S. podał, że T. J. koło z ukrytą w nim marihuaną przewoził 12-13 razy, ostatni raz 15.10.2009 r. Pamiętać trzeba, że T. S. dopiero od połowy 2008 r. uczestniczył w obrocie narkotykami, ponadto oskarżony ten, w odróżnieniu od A. G., nie miał pełnej orientacji w przestępczym procederze. Nie może dyskredytować wyjaśnień T. S. ta okoliczność, że nie w każdym składanych wyjaśnieniach w równie szczegółowy sposób opisuje zachowanie T. J., do czego chce przekonać skarżący, przytaczając fragmenty relacji T. S.. W istocie rzeczy, oskarżony T. S. nie pamiętał dat wszystkich zdarzeń, jednak kiedy miał wątpliwości, to wprost o tym mówił. Podawana przez T. S. ostatnia znana mu data transportu marihuany przez T. J.- 15.10.2009 r. zgodna jest z wyjaśnieniami A. G., w których opisuje czas przestępczej działalności T. J..

Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów oceniając jako wiarygodne także ostatnie ze składanych przez A. G. wyjaśnień, w których wskazał, że w kole zapasowym T. J. mieściło się nie mniej niż 20 kg marihuany, a oskarżony ten zrobił nie mniej niż 20 kursów, co daje 400 kg marihuany (k.4078 t.XXI), mimo, że w istocie A. G. nie opisał każdego z transportów osobno.

Oczywiście nie ma racji skarżący zarzucając obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia przez nieustalenie danych adresowych P. W., oraz nie dopuszczeniu dowodu z jego zeznań na okoliczność stwierdzenia, czy T. J. był jedynym kierowcą narodowości polskiej przewożącym środki odurzające w okresie objętym zarzutem.

Nawet bowiem gdyby i inne osoby, poza ustalonymi w przedmiotowej sprawie przewoziły marihuanę na zlecenie A. G., to w żaden sposób nie mogłyby to wpłynąć na odpowiedzialność T. J.. Z niczego bowiem nie wynika, że A. G. czy T. S. przypisują temu oskarżonemu zachowania innych osób.

Z pewnością wyjaśnienia Ł. G. (1), w których wskazuje na dwukrotny udział w rozpakowywaniu koła z marihuaną, nie są dowodem świadczącym, że przypadków takich nie było więcej. Wątpliwość co do tego, czy R. B. pakował marihuanę do koła zapasowego, które miał przemycić T. J. usuwają wyjaśnienia T. S. (k.261-262).

Chybiony jest także zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej T. J. kary. Sąd odwoławczy odniósł się już wyżej do zarzutu obrazę art. 111§2 k.k. Podobnie jak w przypadku D. S., lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi do przekonania, że nieuprawniony pogląd Sądu I instancji co do działania w zorganizowanej grupie przestępczej miał takie znaczenie dla kształtowania kary według polskiej ustawy w odniesieniu do T. J., że zasadne byłoby twierdzenie o wystąpieniu z tego powodu rażącej jej niewspółmierności.

Podzielając ustalenia faktyczne Sądu I instancji, nie można zaaprobować stanowiska obrońcy o incydentalnym i podrzędnym charakterze zachowania oskarżonego. Oczywiście nie może oskarżonego usprawiedliwiać trudna sytuacja życiowo-bytowa, która miała być motywacją do podjęcia przestępczych działań tym bardziej jeśli się zważy długi czas działania i ilości przewożonych środków odurzających.

Trudno też jako istotną okoliczność łagodzącą traktować przyznanie się oskarżonego, skoro dotyczy to tylko niewielkiego fragmentu działalności,

Podnoszone przez skarżącego takie okoliczności jak wykonywanie pracy zarobkowej, utrzymywanie żony i 15 letniego syna, pozytywna opinia w środowisku rodzinnym, pracy (na co obrońca przedłożył dodatkowe dokumenty w postępowaniu odwoławczym k.7048-7050, t.XXXVI) dotychczasowa niekaralność, nie są takimi przesłankami które by przekonywały za wymierzeniem kary łagodniejszej niż w zaskarżonym wyroku. Zauważyć trzeba, że okoliczności te znane były Sądowi I instancji w dacie wyrokowania.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego K. W.:

Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Oдноśnie zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego- art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 109 i 111§1 i 2 k.k. także wobec tego oskarżonego aktualne są poczynione na wstępie uwagi Sądu odwoławczego.

Chybione są także zarzuty obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięć Sądu I instancji w stosunku do K. W.. Nie przekroczył Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, zasady uwzględniania okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, jak też zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji znajdują pełne potwierdzenie w całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku przekonują, że Sąd orzekający w zakresie ustaleń faktycznych nie miał w odniesieniu do K. W. jakichkolwiek wątpliwości.

Oskarżony przyznał, że dwukrotnie przewoził marihuanę na terenie Holandii w ilości około 8 kg i 6 kg i przekazywał ją w miejscowości E. T. S.. Przeczył natomiast oskarżony swojej świadomości, że marihuana zostanie przez T. S. przewieziona do Anglii (k. 4897-4899 t. XXV). Odmawiając wiary takiemu twierdzeniu K. W., nie uchybił Sąd I instancji zasadom prawidłowego rozumowania.

W istocie rzeczy, stwierdzenie T. S., że dostarczając marihuanę do przewozu, K. W. pomagał M. S. (1), nie miało podstawowego znaczenia dla przypisania sprawstwa oskarżonemu.

Przekonywały o tym okoliczności przekazania przez K. W. T. S. marihuany. K. W. dwukrotnie przywoził marihuanę. Oskarżony przyznaje, że raz było to około 8 kg., raz około 6 kg, co potwierdza relacje T. S. w których wskazał, że za pierwszym razem K. W. przywiózł 8,5 kg, jednak taka ilość nie mieściła się w zbiorniku na gaz samochodu V. (...). T. S. oddał wobec tego K. W. nadwyżkę- 0,5 kg marihuany (k. 226-227).

Nawet gdyby K. W. nie obserwował pakowania marihuany przez T. S., z powyższego wypływa oczywisty wniosek, że wiedział jakie jest jej przeznaczenie . Odmiennie twierdzenia oskarżonego, w sytuacji, kiedy raz przyjmuje „nadmiar” środka odurzającego, a następnym razem przywozi mniejszą jego ilość są wręcz naiwne.

Podkreślić przy tym trzeba, że już poprzez przewiezienie na terenie Holandii i przekazanie T. S. marihuany, K. W. dopuścił się występku z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie sposób podzielić stanowiska obrońcy, że działania oskarżonego wyczerpywały formy zjawiskowe takich przestępstw w postaci pomocnictwa.

Co już wyżej podkreślono, uczestnictwo w obrocie narkotykami jest pojęciem bardzo szerokim, mieszczą się w nim różnorodne czynności sprawcze. Dostarczając T. S. w miejscowości E. w Holandii marihuanę, która została przewieziona następnie do Wielkiej Brytanii, K. W. odegrał określoną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających, wyczerpującą formę sprawstwa przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nie pomocnictwa do niego .

Z pewnością rola K. W. nie była kluczowa, ale nie była też marginalna.

Nie może być w ocenie Sądu odwoławczego także wątpliwości, że w obydwu wypadkach ilość środka odurzającego w obrocie którym brał udział K. W. była znaczna w rozumieniu art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Prawdą jest, że brak było możliwości zbadania jakości przewożonej przez K. W. substancji, jednak w świetle całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności wyjaśnień A. G., nie może być wątpliwości, że oskarżony przekazywał T. S. susz konopi innych niż włókniste, to jest środek odurzający w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska wyrażonego w przytoczonym przez skarżącego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 142/10 (podobne stanowisko zajmował Sąd Apelacyjny w Krakowie także w wyroku z dnia 8 listopada 2013 r., II AKa 220/13, KZS 2014/2/50; wyroku z dnia 31 sierpnia 2005 r., II AKa 167/05, Lex nr 163936, wyroku z dnia 8 lipca 2009 r., II AKa 132/09, Lex nr 533973). Podkreślić trzeba, że Sąd Najwyższy niezmiennie od wielu lat prezentuje w swoich orzeczeniach pogląd, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP, OSNKW 2009/10/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, Lex nr 897769).

Stanowiska te w pełni podziela Sąd odwoławczy.

Wymierzonych oskarżonemu kar: 2 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, nie można ocenić jako nadmiernie surowych- są to kary sprawiedliwe, należycie uwzględniające występujące po stronie oskarżonego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące.

Oczywiście na korzyść oskarżonego przemawiają przedłożone przez obrońcę dokumenty dotyczące prowadzonej działalności i pracy (k.7024-7032 t.XXXVI), nie podważa to jednak trafności stanowiska Sądu I instancji, który jako nieprzekonujące uznał zapewnienia K. W., że szczerze żałuje swojego postępowania. Mając na uwadze dotychczasową karalność K. W. (k.6950-6951 t. XXXV), w istocie trudno uznać, że zdarzenia jakich dotyczy niniejsza sprawa mają charakter incydentalny w jego życiu.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że oskarżony nie odniósł żadnej korzyści materialnej, skoro sam wskazuje, że marihuanę przewoził na odpłatne zlecenie osoby, której danych nie poda (k.4897 t. XXV).

Także w przypadku K. W. stanowisko Sądu I instancji, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej miało znaczenie dla rezygnacji z zastosowania rozwiązań dopuszczalnych art. 111§2 k.k. , jednak lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi natomiast do przekonania, że błędne przypisanie oskarżonemu działania w zorganizowanej grupie miało takie znaczenie dla kształtowania kary według polskiej ustawy, że zasadne byłoby twierdzenie o wystąpieniu z tego powodu rażącej jej niewspółmierności .

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Przeciwko takiemu rozstrzygnięciu zdecydowanie przeciwstawiają się bowiem względy na społeczne oddziaływanie kary. Co już podniesiono przy okazji omawiania apelacji obrońców A. G. i T. S., przestępstwa skodyfikowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii należą do grupy przestępstw o najwyższym ładunku społecznej szkodliwości i stanowią istotne zagrożenie dla zdrowia obywateli. Nadmierna liberalizacja w zakresie kar, orzekanych wobec sprawców tych przestępstw budzi uzasadniony sprzeciw społeczeństwa, powodując jednocześnie negatywne skutki ogólnie – prewencyjne. Warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec K. W. mogłoby zrodzić przekonanie w odbiorze społecznym, że w istocie pozostał on bezkarny.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. B.:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. B. jest bezzasadna.

Co do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego- art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 109 i 111§1 i 2 k.k. także do oskarżonego R. B. odnoszą się poczynione w tym zakresie na wstępie uwagi Sądu odwoławczego.

Chybione są podnoszone w skardze zarzuty obrazy przepisów postępowania, które miałyby prowadzić zdaniem obrońcy, do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w stosunku do R. B.. Jak przekonują pisemne motywy zaskarżonego wyroku, również w przypadku tego oskarżonego Sąd I instancji nie nabral wątpliwości dokonując ustaleń faktycznych.

R. B. nie kwestionował tego, że brał udział w ukrywaniu marihuany w kole zapasowym samochodu typu TIR. Oskarżony utrzymywał natomiast, że nie wiedział o tym, że marihuana zostanie przewieziona do Wielkiej Brytanii. Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wyjaśnień R. B. (str.111-113 uzasadnienia). Rację ma Sąd Okręgowy, że zasady prawidłowego rozumowania przekonują, że R. B. miał świadomość tego, że marihuana zostanie przemycona do Wielkiej Brytanii. Słusznie stawia Sąd orzekający pytanie, jaki byłby inny sens jej ukrywania.

Brak jest w złożonej skardze argumentów, które byłyby w stanie podważyć wiarygodność wyjaśnień T. S.. Wynika z nich natomiast, że do Z. w Holandii R. B. przyjechał z M. S. (1), którego był dobrym znajomym (k. 186-187,261-262). To M. S. (1) przywiózł 25 kg marihuany, którą pakował następnie R. B. do koła zapasowego TIR-a z T. S. (i M. S. (1)). Nie sposób zaakceptować wywodów skarżącego, który przytaczając fragmenty wypowiedzi T. S. stara się przekonać, że wskazują one tylko na to, że R. B. jedynie „towarzysko” przyjechał z M. S. (1), nie miał świadomości przewożonego narkotyku- w istocie bowiem przeczy temu dalsze zachowanie oskarżonego, który wraz z innymi zapakował 25 kg marihuany do koła zapasowego TIR-a.

R. B. przyznał ,że przyjął w E. od T. S. marihuanę (aczkolwiek na rozprawie utrzymywał , że tylko 4 kg) , co przekonuje, o jego większej wiedzy, niż to przyznaje, co do przestępczego proceduru jakiego dotyczy przedmiotowa sprawa.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że działaniem swoim R. B. wypełnił formę zjawiskową przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci pomocnictwa. Ukrywając marihuanę R. B. uczestniczył bowiem już w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających.

Nie jest też tak, że Sąd I instancji wykazuje brak konsekwencji w zakresie ustaleń dotyczących przemytów marihuany w kole zapasowym samochodu ciężarowego kierowanego przez T. J.. T. J. przypisano, że każdorazowo przewoził nie mniej niż 20 kg- Sąd I instancji przyjął wartości minimalne wobec tego, że T. S. i A. G. nie potrafili precyzyjnie tego określić (vide: str. 105 uzasadnienia). W przypadku natomiast R. B. T. S. opisał określone, jedno zdarzenie, stąd też brak powodów do odmowy wiary jego wyjaśnieniom także jeżeli chodzi o ilość ukrywanego środka odurzającego.

Prawidłowo także Sąd I instancji ustalił w zakresie czynu przypisanego w punkcie XCVII wyroku, że R. B. przyjął od T. S. nie mniej niż 5 kg marihuany. W istocie, T. S. wskazywał, że przekazał w G. 1 kg marihuany A. G., ale z jego wyjaśnień wynika, że z Holandii przywiózł 6, a nie 5 kg (k. 54,262).

Wbrew stanowisku prezentowanemu w skardze, w obydwu przypadkach oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego. Co do istoty pojęcia „znaczej ilości” środka odurzającego Sąd odwoławczy poczynił szersze uwagi przy omawianiu apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego K. W..

Prawidłowo zatem Sąd I instancji zakwalifikował zachowania R. B. jako wyczerpujące znamiona występku z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd odwoławczy nie podzielił podniesionego w skardze zarzutu rażącej niewspółmiernością wymierzonej R. B. kary.

Kary 3 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmiernie łagodne, są to kary sprawiedliwe, należycie uwzględniające występujące po stronie oskarżonego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące,

Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów uznając, że deklarowane przez R. B. skrucha i żal nie są szczere. W pełni był uprawniony Sąd I instancji do zajęcia takiego stanowiska, mając na uwadze uprzednie skazanie oskarżonego wyrokiem sądu Okręgowego w Poznaniu z 19.12.2005 r. za przestępstwa podobne.

Ani fakt wykonywania przez oskarżonego pracy, ani utrzymywania dwojga dzieci (co potwierdzone zostało złożonymi przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym dokumentami- k. 7044, 7045, 7046 t.XXXVI) nie są okolicznościami o takiej wadze, które by przemawiały za wymierzeniem kar niższych niż w zaskarżonym wyroku.

Oskarżony dopuścił się dwóch przestępstw o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Nie można mówić o incydentalnym charakterze tych karygodnych zachowań w życiu oskarżonego, skoro odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k.

Nie można też nie zauważyć, że nie uległo zatarciu skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z 20.10.2004 r. sygn. akt X K 1154/04 (informacja KRK k. 6959 t.XXXV). Podnosząc taki argument, obrońca nie zwrócił uwagi na treść art. 108 k.k.

W tym stanie rzeczy, poza częściami w jakich został zmieniony, a w części uchylony do ponownego rozpoznania, zaskarżony wyrok jako trafny, utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonych A. G. i T. S. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615 z późn.zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.) w zw. z §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz U z 2015 r poz. 1801).

Na podstawie art.636§1 k.p.k. wydatkami postępowania odwoławczego w stosunku do S. G. obciążono Skarb Państwa.

Na podstawie art. 2 ust.1 pkt 5, art. 3 ust. 1 i art.10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983r nr 49 poz. 223 z późn. zm .) wymierzono oskarżonemu D. S. jedną opłatę za obie instancje, na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolniono go natomiast od wydatków postępowania odwoławczego. Mając na uwadze sytuację materialną pozostałych oskarżonych, konieczność zapłaty stosunkowo wysokich grzywien, zwolniono ich z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania obciążono Skarb Państwa.